

Poštni Glasnik

Glasilo Udruženja p. t. t. uslužbencev kraljevine Jugoslavije, Dravske sekcije v Ljubljani.

Letnik XII.

V Ljubljani, dne 6. septembra 1932.

17. in 18. števil.

Začasnega upravitelja imovine sekcije UPU ni več

Uprava policije v Ljubljani je izdala z odlokom II. Pov. No. 22/317/14 od 16. VIII. 1932 naslednjo odločbo:

Gosp. Jakše Josipu, poštnemu uradniku VII. skup., kot začasnemu upravitelju imovine Udruženja P. T. T. službenika Kraljevine Jugoslavije, dravske sekcije v Ljubljani.

Udruženje poštansko-telegrafsko-telefonskih službenika Kraljevine Jugoslavije v Beogradu je z vlogo z dne 31. julija 1932 števil. 13 obvestilo kraljevsko bansko upravo dravske banovine, da je skupščina tega udruženja, ki je bila obdržana dne 12. in 13. julija t. l. v Beogradu, odločila v smislu čl. 16. pravil udruženja, da se ukinejo odloki bivše uprave Udruženja, ki se nanašajo na ukinjenje ali razpust posameznih banovinskih sekcij Udruženja in na izključitev celokupnih upravnih odborov posameznih sekcij.

Ministrstvo saobračaja je s svojo rešitvijo br. 63.854 z dne 29. julija 1932 odobrilo in potrdilo pravila, ki so bila od skupščine sprejeta in dopolnjena in je s tem priznalo legalnost te novo izvoljene uprave.

Isto tako je tudi uprava grada Beograda s svojo rešitvijo br. 11.210 od 29. julija 1932 potrdila pravoveljavnost skupščine in vseh njenih odlokov in legalnost novoizbrane uprave in je odredila z isto rešitvijo, da izroči stara uprava svoje posle novoizvoljeni upravi Udruženja.

Omenjeno centralno Udruženje v Beogradu je predložilo tuk. banski upravi prepis zapisnika XIV. redne skupščine in prepis pravil Udruženja ter je obvestilo kraljevsko bansko upravo dravske banovine, da prizna za svojo legalno banovinsko sekcijo Udruženja izključno ono organizirano sekcijo v Ljubljani, ki ima v svojem upravnem odboru člane s predsednikom sekcije g. Rabičem Ivanom.

Hkrati je obvestilo Udruženje kraljevske banske uprave, da je prestala potreba začasnega upraviteljstva društvene imovine v osebi g. Jakšeta Josipa in prosi, da se upraviteljstvo ukine in začasnemu upravitelju g. Jakšetu naroči, da izroči vse posle legalni upravi sekcije Udruženja v Ljubljani.

Vsled tega se v smislu razpisa kraljevske banske uprave v Ljubljani z dne 11. VIII. 1932 II. No. 17.799/7, ukinjajo vsi odloki tukajšnje uprave policije, ki so v zvezi z začasnega ukinitvijo delovanja dravske sekcije Udruženja P. T. T., službenika Kraljevine Jugoslavije v Ljubljani, ter se Vam kot začasnemu upravitelju imovine tega društva naroča, da izročite tekom 8 dni društveno imovino in vse društvene posle omenjenemu upravnemu odboru obstoječe sekcije in da o izvršitvi predaje s pismeno vlogo obvestite tukajšnjo upravo policije.

Upravnik policije:
Keršovan s. r.

Uprava policije v Ljubljani.
II. Pov. No. 22/317/14.

Ljubljana, dne 16. 8. 1932.

P. n. Udruženje P. T. T. službenika kraljevine Jugoslavije, dravska sekcija, v roke točas.

predsednika sekcije g. Rabiča Ivana, upravnika pošte 3

v Ljubljani

v vednost, z naročilom, da tekom 8 dni poročate upravi policije v Ljubljani o prevzemu društvene imovine in društvenih poslov od začasnega upravitelja imovine gospoda Jakšeta Josipa.

Upravnik policije:
Keršovan

Na osnovi te odločbe Uprave policije v Ljubljani se je vršila dne 20. avgusta t. l. predaja imovine Dravske sekcije UPU t. č. predsedniku sekcije. O izvršitvi te predaje se je napravil in podpisal naslednji zapisnik:

Na osnovi odločbe Uprave policije v Ljubljani od 16. VIII. 1932 II. Pov. No. 22/317/14 se je izvršila den 20. VIII. 1932 predaja imovine Dravske sekcije U. P. U. od dosedanjega začasnega upravitelja Jakše Josipa poslovodečemu predsedniku Rabiču Ivanu.

O izvršitvi te predaje se je napravil in podpisal naslednji zapisnik:

Navzoči:

1. Jakše Josip, poštni uradnik, VII. sk., kot začasnemu upravitelju društvene imovine.
2. Rabič Ivan, upravnik pošte Ljubljana 3, kot poslovodeči predsednik Dravske sekcije U. P. U. v Ljubljani.
3. Martinšek Franc, poštni zvanik v pokoju, kot nameščeni društveni knjigovodja.
4. Mikuž Vladislava, p. t. manip., kot blagajnica Dravske sekcije U. P. U. v Ljubljani.

Ugotovi se, da ima označena organizacija naslednjo imovino:

A) 2 obveznici 7 % drž. investicijskega posojila v nominalu po 1000 Din.

27 obveznic 7 % drž. inv. posojila v nominalu po 100 Din, 10 obveznic notranjega posojila zadruge Poštni dom po 500 Din. Skupaj v vrednosti 9700 Din.

B) Hranilna knjižica Gospodarske zadruge poštne nameščencev v Ljubljani števil. 281 z vlogo 30.000 Din.

C) 418 deležev zadruge Poštni dom v Ljubljani po izkaznici števil. 202 po 100 Din, skupaj torej v vrednosti 41.000 Din.

D) 2 deleža Gospodarske zadruge poštne nameščencev v Ljubljani po 100 Din, skupaj v vrednosti 200 Din.

E) Terjatev na podlagi posojila Savski sekciji Udruženja ptt. službenika kraljevine Jugoslavije v Zagrebu, v znesku 5000 Din. (Glasom nakazilnega potrdila Gospodarske zadruge poštne nameščencev v Ljubljani.)

F) Imovina na čekovnih računih Poštne hranilnice števil. 11.034 in števil. 11.874, glasom izpiskov tek. števil. 128. z dne 7. VIII. 1932 in tek. števil. 55 z dne 3. VIII. 1932 v skupnem znesku 2377 Din.

G) Gotovina v znesku Din 1.336.08.

Tedaj v vrednostnih predmetih v celokupni vrednosti Din 90.413.29, recimo devetdesettisočstiristotrinajst Din, 29 par.

Ostalo društveno imetje obstoji iz inventarja v društvenem lokalnem Grudnovu

nabrežje števil. 1 po seznamu, ki se nahaja med društvenimi spisi in ki je bil po navzočih prekontroliran.

Vsa zgoraj navedena imovina se izroči g. Rabiču Ivanu, upravniku pošte Ljubljana 3, kot poslovodečemu predsedniku Dravske sekcije U. P. U. v Ljubljani.

V Ljubljani, 20. avgusta 1932.

Prečitano prav:

Jakše Josip, Rabič Ivan, Mikuž Vladislava, Martinšek Franc.

Zakaj je bil postavljen začasni upravitelj imovine Dravske sekcije UPU, naj natančno prečitajo člani odločbo Uprave policije v Ljubljani, natisnjeno na prvi strani Glasnika števil. 14 — 15 od 23. julija t. l. Tam bodo tudi našli zapisnik o predaji imovine Dravske sekcije UPU začasnemu upravitelju imovine in tako ugotovili, da je prevzel imovino v vrednostnih predmetih v celokupni vrednosti Din 97.433.88 in jo zopet oddal v vrednostnih predmetih v celokupni vrednosti Din 90.413.29.

Po odločbi Uprave policije v Ljubljani je bilo delovanje Dravske sekcije UPU začasno ustavljeno in g. Jakše je bil postavljen do končne rešitve za začasnega upravitelja imovine sekcije.

Razrešena uprava sekcije je bila vse od početka in je še vedno tega mnenja, da je bila naloga g. Jakšeta samo upravljanje imovine sekcije, čije delovanje se je ustavilo, in prav nič drugega. Oblastveni dekret bi moral g. Jakše res tako razumeti, da je vsako društveno delovanje ustavljeno in da je on do končne rešitve zares postavljen samo za začasnega upravitelja imovine, ker nekdo je pač potreben za to, ne pa, da je oblast baš njega poklicala in postavila, da bi vodil društveno delovanje, rešil spor v udruženju, prekinil borbo in pokazal pravo stanje v naši organizaciji. Pa tudi za to ni bil postavljen, da bi prihranil društveni blagajni težke tisočake, ker to ni iz njegovega dekreta prav nikjer razvidno, saj ni bilo delovanje sekcije ustavljeno zaradi upravljanja društvene imovine, temveč samo zaradi spora s centralo in za toliko časa, dokler se ne doseže soglasje s centralno upravo. Ker pa je bilo delovanje sekcije ustavljeno, sekcija pa ima premoženje, je morala oblast nekoga postaviti za začasnega upravitelja imovine.

Kaj moremo za to, ako si je g. Jakše oblastveni dekret preliberalno tolmačil. Uprava sekcije se je pokorila odločbi Uprave policije v Ljubljani in vse od 7. julija pa do 20. avgusta t. l., torej 44 dni ni delovala, on pa v tem času ni samo upravljal imovine, marveč se je na račun imovine spuščal tudi v druge posle, v katere bi se ne smel.

Polijski upravi v Ljubljani oz. kr. banski upravi ni bilo na tem, ali bo kongres v Beogradu potrdil staro upravo ali si izvolil novo s popolnoma novimi funkcijami. Za obe oblasti je bilo to irelevantno. Ustavili sta delovanje sekcije in hoteli počakati na rezultat kongresa in zato prav gotovo nista in nista mogli naročiti g. Jakšetu, naj gre s svojimi delegati na račun.

društvene blagajne v Beograd reševati staro centralno upravo oz. Tomo Jovanoviča. Vse to je on napravil samovoljno brez pooblastila celokupnega članstva sekcije, ki ima edino pravico odrediti delegate, in ki je to svojo pravico izrazilo na lanskem občnem zboru sekcije, ko je upravo sekcije pooblastilo, da sme poslati na kongres potrebno število delegatov. Ker je pa bilo za časa letošnjega kongresa delovanje sekcije oblastveno ustavljeno, ni smel torej na račun društvene blagajne na kongres v Beograd nihče, pa torej tudi Jakše s svojimi delegati ne.

Prav tako za čas ustavitve delovanja sekcije ni imel nihče pravice na račun društvene blagajne prirediti sestanke širom naše banovine, pa tudi ne izdajati društvene glasilo.

Vse to je bilo za nas razumljivo, samo za g. Jakšeta ne.

In ko smo videli, da on tega noče razumeti, mi pa tega več gledati nismo mogli, smo se v interesu sekcije in društvene blagajne in tudi v interesu g. Jakšeta samega, obrnili na Upravo policije v Ljubljani z naslednjo pritožbo oz. vlogo:

Z odlokom Pov. štev. 22/317/7 od 7. julija t. l. je Uprava policije v Ljubljani ustavila delovanje društva »Udruženje poštansko, telegrafsko, telefonskih službenika Kraljevine Jugoslavije, Dravska sekcija v Ljubljani« in poverila upravo imovine pt. uradniku g. Jakšetu Jožku, kot začasnemu upravitelju imovine dravske sekcije.

Po tem odloku bi moralo vsako delovanje sekcije začasno mirovati, začasni upravitelj imovine pa bi moral omejiti svoje delovanje samo na upravljanje društvene imovine, pri čemer bi ga moralo voditi načelo posebne štedljivosti in pažnje, ker rokuje s tujo imovino brez kakršnegakoli pooblastila onih, katerih last je ta imovina.

Iz številke 14 — 15 »Poštnega Glasnika« pa je razvidno, da je g. začasnemu upravitelju to načelo tuje in da prekoračuje tudi svoj delokrog, odrejen z zgoraj citiranim odlokom Uprave policije. V članku »Zakaj je bila potrebna operacija?« se navaja, da je g. začasni upravitelj odredil delegacijo za kongres v Beogradu, za katero je izdal 6000 Din iz društvene blagajne. S tem svojim činom je začasni upravitelj prekršil odredbo Uprave policije, da se ustavi delova-

nje sekcije, katera prepoved velja prav gotovo tudi za njega, ki mu je poverjena samo uprava imovine. Obremenil pa je razen tega društveno blagajno za znesek 6000 Din, za kar absolutno ni bil upravičen.

Nadalje prireja g. začasni upravitelj imovine, ki se sicer sam naziva za g. komisarja in za pol službeno osebo, razne društvene sestanke po raznih krajih dravske banovine (glej »Poštni Glasnik« št. 14 in 15.) Kdo plačuje stroške za te sestanke, nam ni znano, domnevamo pa, da grede tudi v breme društvene imovine.

Iz vsega tega se vidi, da g. začasni upravitelj prekoračuje po policijskih oblastih odrejeni mu delokrog ter da troši društveno imovino v svrhe, v katere absolutno ni upravičen.

Kot člani uprave sekcije prosimo, da blagovoli Uprava policije g. začasnega upravitelja imovine opozoriti, da opusti vsako delovanje do končne odločitve ter da je upravičen samo za one izdatke iz društvene imovine, ki so za njeno upravljanje neobhodno potrebni. Vsak drugi izdatek iz društvene blagajne bo uprava sekcije, ko nastopijo redni odnošaji, osporavala in vse neupravičene izdatke bo nosil g. začasni upravitelj imovine sam.

Pri tej priliki pripominjamo, da je uprava sekcije s sedanjo centralno upravo »Udruženja«, ki je bila izvoljena z ogromno večino članstva, v najboljših odnošajih ter da je s tem prestal razlog ustavitve delovanja, ki se navaja v citiranem odloku Uprave policije.

V Ljubljani, dne 28. julija 1932.

Ker pa je medtem uprava sekcije zopet prevzela svoje dolžnosti in po prevzemu ugotovila, da je g. spod Jakše neupravičeno porabil iz društvene imovine znesek 9450 Din, sta o tem njena delegata na seji glavne uprave udruženja v Beogradu, ki se je vršila dne 28. in 29. avgusta t. l., poročala. Po soglasnem sklepu vseh delegatov udruženja bo centralna uprava, kateri je sekcija predložila točne podatke, od g. Jakšeta zahtevala, da vrne omenjeni neupravičeno izdani znesek oz. skrbela, da pride čimprej do svojega denarja.

Rešitev uprave grada Beograda

Med razlogi, ki jih navaja Uprava policije za razrešitev začasnega upravitelja imovine dravske sekcije UPU, je omenjena tudi rešitev Uprave grada Beograda, s katero je zavrnila staro centralno upravo udruženja in odločila, da se je zadnji kongres v popolnem redu izvršil.

Ta rešitev Uprave grada Beograda se glasi v slovenskem prevodu takole:

Uprava grada Beograda
Oddeljenje občne policije
Štev. 11710.

29. julija 1932
Beograd.

Novo izvoljena uprava Udruženja p. t. t. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije na čelu z Miljutinom Iličem, predsednikom Udruženja, se je obrnila na to oblast z vlogo, vpisano pod štev. 11.371/32, v kateri pravi, da stara uprava Udruženja na čelu s predsednikom Tim. Jovanovićem neče predati novoizvoljeni upravi svojega delokroga in imovine Udruženja in da prosi zato, naj se stara uprava k temu prisili.

Pozvani predstavniki stare uprave: predsednik Tim. Jovanović, podpredsednik Savo Vujošević in sekretar Milica Jovanović so bili pri tej upravi zaslišani (štev. 11.710) in izjavili, da imovine in svojih dolžnosti ne morejo predati novoizvoljeni upravi, ker

smatrajo, da delo kongresa, na katerem je bila izvoljena nova uprava, ni polnoveljavno, zaradi česar so napravili vlogo na prometnega in ministra za notranja dela.

Po dovoljnih izvidih in ker spada to Udruženje pod zakon o društvih, zborih in dogovorih, daje oddeljenje občne policije Uprave grada Beograda, ki je za to pristojno v smislu § 22. uredbe o ustrojstvu Uprave grada Beograda, na osnovi §§ 106. do 109. zakona o občnem upravnem postopanju, zakona o taksah in čl. 15. in 16. društvenih pravil sledeči

odlok:

Stara uprava Udruženja p. t. t. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije, kateri načeljuje g. Timotije Jovanović, mora predati svoje dolžnosti in imovino Udruženja novi upravi, ki ji je na čelu Miljutin Ilič, t. j. upravi, izvoljeni na XIV. rednem kongresu Udruženja, ki se je vršil dne 12. in 13. julija t. l.

Utemeljitev:

Iz poročila predstavnika oblasti, ki je bil navzoč prvi dan na kongresu 12. julija t. l., se vidi, da je začel kongres s svojim delom ob 9. uri. Po otvoritvi okngresa in po končanem delu po 1. točki dnevnega reda je začel kongres z reševanjem po 2. točki. Pri reševanju po tej točki je pa zaradi opozicije proti stari upravi nastalo med kon-

gresisti vrenje in velika vznemirjenost, tako da se delo ni moglo pravilno nadaljevati. Zaradi bojzani glede tega nerada in v sporazumu z upravo in zastopnikom prometnega ministrstva in pa zato, da bi se omogočilo pravilno delo in duhovi pomirili, je predstavnik oblasti prekinil delo kongresa in odredil nadaljevanje za naslednji dan ob 9. uri.

Drugi dan (13. julija t. l.) je predsednik otvoril kongres ob 9. uri in prečital izjavo uprave, ki da smatra, da je predstavnik oblasti 12. julija t. l. na prvi dan kongresa kongres razpustil in da se torej kongres ne more nadaljevati, ker je s tem upravi to zabranjeno. Uprava je o tem po svoji izjavi obvestila prometno ministrstvo in ministrstvo za notranja dela in zato kongres odložila, dokler omenjeni ministrstvu ne bosta o tem odločila. Po prečitaniu te svoje izjave je uprava kongres zapustila.

Udeleženci kongresa se pa s takim tolačenjem uprave niso strinjali in so se odločili za nadaljevanje kongresa brez navzočnosti stare uprave. Delo kongresa se je nato nadaljevalo.

Ko je bilo nato konstituirano predsedništvo kongresa, se je z zapisnikom ugotovilo, da je na kongresu osebno ali pa na podlagi pooblastil navzočih 3178 članov, kar je v smislu čl. 15 društvenih pravil dovolj, da kongres lahko polnoveljavno rešuje. Iz zapisnika kongresa se vidi, da se je nadaljnje delo opravilo striktno v smislu pravil ter da so zato tudi vsi sklepi kongresa polnoveljavni.

V smislu čl. 16 društvenih pravil je kongres največje in najmerodavnejše telo Udruženja, ki je pooblaščen, da rešuje generalno vse stvari Udruženja. Njegove odločbe so izvršne in zato je bil kongres pooblaščen tudi brez navzočnosti uprave nadaljevati z delom in sklepati polnoveljavno.

Ugovor stare uprave, da je kongres predstavnik oblasti prejšnji dan razpustil, ne more veljati. Predstavnik oblasti kot prisežen organ izjavlja v svojem poročilu, da kongresa ni razpustil, marveč da je delo samo preložil. Ta njegova izjava se mora smatrati za verodostojno, ker jo je dal za priseženi organ. Sicer je pa tudi sam kongres na predlog predsednika ugotovil, da kongres prejšnji dan ni bil razpuščen, temveč samo preložen na drugi dan, kar je tudi z zapisnikom ugotovljeno. Zato se mora ugovor stare uprave, da je bil kongres razpuščen, zavrtniti kot neumesten, ker ga stara uprava z ničimer dokazala ni.

Ker je kongres, ki je v smislu čl. 16 društvenih pravil vrhovni organ Udruženja in kot tak pooblaščen, da odloča o vsem, pa tudi o izmeni in volitvi uprave Udruženja in ker je bilo na kongresu v smislu čl. 15 dovolj članov za polnoveljavno reševanje, je s tem tudi odločitev kongresa o izvolitvi nove uprave z načelnikom Miljutinom Iličem pravilna in polnoveljavna.

Na podlagi zgoraj omenjenih razlogov je ta uprava tudi odločila, da se predajo dolžnosti stare uprave novi upravi Udruženja, kar je opravičeno in na zakonu o društvenih pravilih osnovano.

S tem odlokom nezadovoljna stranka ima pravico do pritožbe v roku 15 dni od dneva obvestitve in izročitve odloka, v kateri rok se dan izročitve odloka ne računa. Pritožbo je treba predati tej upravi za ministrstvo notranjih del in kolkovana mora biti s kolkom za 20 Din.

Ta odlok se izroča za staro upravo g. Timotiju Jovanoviću, za novo upravo pa g. Miljutinu Iliču. — Kolkovina je plačana.

Rešeno v oddeljenju občne policije uprave grada Beograda 29. julija 1932, štev. 11.710.

Po naredbi upravnika grada Beograda
šef odelenja občne policije
Mil. Acimović s. r.

Zapisnikar: I. Lakišić s. r.

Kar je pred vsem drugim vredno izluščiti iz te rešitve je to, da se prejšnja centralna uprava brani predati imovino in svoje dolžnosti novi upravi samo zato, češ, da je predstavnik policijske oblasti že prvi dan kongresa kongres razpustil. Neglede na to, da je v tej rešitvi dokazano, da to ni res, bi lahko podprl ta dokaz tudi g. Jakše, ki je na svojem ljubljanskem sestanku v restavraciji pri Mikliču izjavil, da je vladni zastopnik kongres *samo preložil* na drugi dan. S tem bi seveda g. Jakše storil slabo uslugo g. Tomi Jovanoviću in si nakopal veliko sovraštvo, nakar bi ostal sam, čisto sam, tako da bi res ne vedel ne kod ne kam.

V ostalem se pa kaže iz rešitve precej verna slika o poteku kongresa, še vernejša se bo pa pokazala iz naslednjega zapisnika, ki se je napravil na kongresu in ki se glasi:

ZAPISNIK

XIV. kongresa Udruženja p. t. t. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije, ki se je vršil 13. julija 1932 v Poštnem domu v Beogradu, Malajnička ulica št. 5 in ki se je nadaljeval danes ob 9. uri, ker se je začeto delo kongresa od 12. julija preložilo na 13. julij za 9. uro, in sicer po odredbi komisarja, ki ga je poslala na kongres uprava grada Beograda.

Ob 9. uri 13. julija se je zbralo v Domu celokupno članstvo, ki je bilo včeraj navzoče na kongresu in poleg njega tudi zastopnik prometnega ministrstva g. Vladislav Maksimović, svetnik, zastopnika uprave grada Beograda gg. Kostić Ilija in Lakišić Ibrahim, od strani uprave p. t. t. udruženja pa g. Sava Vujošević in g. Milorad Miletić.

G. Milorad Miletić je vstal, dal z zvoncec znak za začetek in naznanil, da se po odloku uprave Udruženja odlaga kongres do končne rešitve prometnega ministra in ministra za notranja dela, pri katerih je uprava posredovala. Ker je zaradi te geste uprave Udruženja, ki je demonstrativno zapustila dvorano, nastal urnebesni protest, ne da bi čakala na sklepe kongresa, je stopil iz vrst članov kongresa g. Milan Serbedžija in predlagal naslednje:

Ker se že iz samega razglasa za kongres jasno vidi, da je uprava s svojim delom in postopanjem škodljiva za interese Udruženja in tudi za narodno edinstvo, predlagam, da se uprava suspendira od svoje dolžnosti in da ji kongres izrazi svojo nezaupnico.

Na ta predlog je nastalo frenetično razpoloženje vseh navzočih članov, predlog je bil soglasno sprejet, nakar je g. Serbedžija prosil komisarja uprave grada Beograda, da konstatira odločbo kongresa. Po ugotovitvi soglasno sprejetega predloga je komisar preko predlagatelja kongres opozoril, da se nadaljnje delo kongresa ustavlja, ker mora o odločbi kongresa obvestiti upravnik grada Beograda. Po zopetni otvoritvi kongresa je kongres najprej burno pozdravil gospoda prometnega ministra, nakar je g. Magovčević, ki je nadalje vodil kongres, prečital pozdravno pismo za pomočnika ministra g. Dobrosava Ratajca. Tudi ta pozdrav je kongres navdušeno sprejel.

G. Magovčević je nato ugotovil, da je večrajšnje zborovanje zaradi nereda komisar uprave grada Beograda samo prekinil in ga preložil na današnji dan, da pa ni kongresa razpustil, kar stara uprava v svoji izjavi poudarja.

Kongres je to ugotovitev sprejel soglasno na znanje ter v znak priznanja soglasno aklamiral komisarja uprave grada Beograda, ki je postopal pravilno in nepristransko.

Ko je bilo vse to končano, je predlagal predsednik naslednje: Kongres ne jemlje v vednost odlokov stare uprave, s katerimi je izključila sekcije, oziroma jih proglasila za razpuščene, in sicer Dravsko, Savsko, Primorsko, Drinsko, Dunavsko kakor tudi vse njihove predsednike ter da smatra vse sekcije z njihovimi člani vred za polnopravne.

Kongres je ta predlog sprejel enodušno in burno dajal duška narodnemu in državnemu edinstvu. Ko je predsednik kongresa vprašal navzoče, ali je kdo izmed njih proti temu predlogu, so vsi vprek soglasno vzklikali, da se imenovane banovinske sekcije in njihovi predsedniki morajo smatrati za polnopravne. Nato je predsednik obvestil kongres, da stara uprava ni sprejela za člane Udruženja gg. Miljutina Ilića, upravnik pošte Beograd 2, in Vlastimira Draškicia, kakor tudi še nekatere druge in predlagal, da se sprejmejo, oziroma smatrajo za redne člane Udruženja. Tudi ta predlog je bil soglasno sprejet. Potem pa je prišel predsednik kongresa s predlogom, naj se črta z dnevnega reda tretja točka, t. j. poročilo upravnega in nadzornega odbora z bilanco, češ, da stara uprava ni dala nobenega poročila o svojem delu, ker je zapustila kongres in se izognila svoji odgovornosti. Prosil je, naj kongres naroči novi upravi, da zahteva od stare uprave takojšnjo predložitev računov in če bi ona tega ne hotela storiti, naj nastopi proti njej po zakonu. Kongres je ta predlog enodušno sprejel in na ponovno vprašanje predsednika ni bil niti en glas proti.

Nato je predlagal predsednik, da se črta tudi četrta točka dnevnega reda, namreč poročilo o poslovnem pravilniku in da se naloži novi upravi izdelava tega pravilnika. Tudi ta predlog so sprejeli vsi navzoči soglasno.

Ko je predsednik nato stavil predlog, da se črta tudi peta točka dnevnega reda, to je poročilo o »zaveštajni imovini«, je bil kongres za to enodušnega mnenja. Pri šesti točki dnevnega reda (volitev uprave) je prosil predsednik, naj se mu v interesu hitrejšega dela dovoli, da predlaga sam člane za novi upravni in nadzorni odbor in če bi bil kongres mnenja, da kdo izmed predlaganih ne spada vanj, naj to odloči.

Kongres je ta predlog soglasno osvojil in predsednika pooblastil, da predloži listo nove uprave. Predsednik je nato prečital listo kandidatov za člane upravnega odbora. Med čitanjem imen posameznih kandidatov so vsi navzoči s frenetičnim aplavzom pozdravljali izbrane, zlasti pa nosilca kandidatne liste g. Miljutina Ilića, ki so ga v trumfu dvignili na ramena. Po prečitanju cele liste upravnega odbora je odredil predsednik še enkratno glasovanje. Tudi to pot je listo kongres soglasno sprejel.

Za člane upravnega odbora so bili soglasno izvoljeni gg.: Ilić Miljutin, upravnik pošte Beograd 2, Dimitrijević Jovan, upravnik poštne carinskega magacina, Serbedžija Milan, adm. čin., Milačić Gavro, pt. čin., Nešić Žarko, pt. čin., Nedeljković Steva, pt. čin., Draškic Vlastimir, adm. čin., Mihajlović Dragoljub, višji pristav, Ratknić Nikola, pt. čin., in Jovanović Dragiša, zvan.

Za namestnike članov upravnega odbora so bili izvoljeni: Ognjanović Ognjan, pt. čin., Radulović Petar, zvan., in Stefanović Radmila, pt. čin.

V nadzorni odbor so bili izvoljeni: Sekulović Ananija, pt. čin., Martinović Josip, pt. čin., Žužek Ciril, pt. čin., Armenković Radivoj, pt. čin., Rafajlović Ruža, telegr. nadzornica, Branković Radovan, zvan., in Ilić Milan, zvan. Za njihove namestnike pa: Djordjević Golub, služ., in Ranković Milorad, služitelj.

Tudi ponovna predložitev te liste je bila soglasno sprejeta.

Na vprašanje predsednika, ali želi kdo besedo, se je javil g. Pekezović Mirko. Ker je začel žaliti posamezne člane izvoljenih kandidatov, za katere je tudi sam glasoval, kar je izjavil v svojem govoru, mu je predsednik besedo vzel.

K besedi se je priglasila tudi ga. Milja Manojlović, ki je predlagala, naj bi se vzela v odbor tudi ženska članica. Ker je predsednik

ugotovil, da se kot taka že nahaja v odboru ga. Radmila Stefanović, kongres ni bil za to.

Pri sedmi točki dnevnega reda (vprašanja in predlogi) je predsednik predlagal sledečo spremembo pravil: Pravi Udruženja p. t. t. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije od 21. junija 1931 se sprejemajo s tem, da mora danes novo izvoljena uprava Udruženja najdlje v roku 6 mesecev izdelati nova stalna pravila, ki jih mora v istem roku predložiti izredni skupščini v reševanje.

Vse odredbe v teh pravilih, ki se nanašajo na poklonitev (zaveštanje) imovine bivšega Saveza ptt. uslužbencev in sedanjega Udruženja ptt. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije, ne veljajo, ker smatra kongres to imovino za zakonito lastnino Udruženja ptt. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije v Beogradu. Ta predlog je kongres takoj sprejel. Proti predlogu sta bila samo dva člana. Ko je predsednik razglasil, da je predlog sprejet, se je javil k besedi g. Radun Tripković in Serbedžija Milan. G. Tripković je samo omenil, da se boji, da bo tudi nova uprava šla po stopinjah stare in da s tem ni nič pridobljenega.

G. Serbedžija se je pa zahvalil kongresu za tako mnogobrojno udeležbo in enodušnost vseh navzočih in izzval burne manifestacije Nj. Vel. kralju, kraljevskemu domu, narodnemu in državnemu edinstvu, Kraljevini Jugoslaviji, kraljevski vladi in pa gg. prometnemu ministru in njegovemu pomočniku.

Po enodušni odločitvi kongresa so bile odposlane pozdravne brzojavke Nj. Vel. kralju, prometnemu ministru g. Lazi Radivojeviću, njegovemu pomočniku g. Dobrosavu Ratajcu in pa Nacionalnemu udruženju železničarjev in brodarjev Kraljevine Jugoslavije.

Po zahvali predsednika vsem navzočim je bil kongres zaključen ob 11.25 uri.

Prede so se zborovalci razšli, so zapeli še državno himno in vzklikali narodnemu in državnemu edinstvu.

Predsednik: Bož. Magovčević, s. r. Tajniki: Drag. Mihajlović, s. r., višji pristav, Dimitrije Rašić, s. r., p. t. čin. Overovatelji zapisnikov: Jov. Dimitrijević, s. r., Rad. Brajović, s. r., Anan Sekulović, s. r.

Tudi pred javnostjo smo morali braniti svojo čast

Mi smo javnosti prizanesli z našimi društvenimi zadevami, dokler nismo zagledali 1. avgusta v številki 172. »Slov. Naroda« notico pod naslovom »Izpremema v upravi dravske sekcije poštne družstva«, v kateri je med drugim tale stavek: Zasilni ukrep državne oblasti, ki je postavila sedanjo začasno upravo dravske sekcije, je bil potreben vsekako tudi zato, da se je zaščitila blagajna poštne organizacije. Ta stavek najdete tudi v »Poštnem Glasniku« št. 14—15 od 23. julija t. l., ki ga je izdal g. Jakše. Na to njegovo, samo na silen efekt preračunjeno opazko, mi nismo reagirali, čeprav smo vedeli, da nas utegne pred tem ali onim članom, ki slepo prisega na vse, kar izreče g. Jakše, ali ki hlastno, nekriatično in zgolj iz nekega škodoželjnega veselja do senzacije požira vsak očitek, kompromitirati. Mi smo molčali, ker smo vedeli, da ne bo dolgo trajalo, ko bomo take in drugačne očitke lahko pobili v svojem glasilu in na sestankih.

Vse bi bilo torej v redu, da ni zanesel nekdo (baje po nerodnosti, mi pa mislimo drugače) tega stavka v dnevnik, ki prihaja tisočim v roke in nas tako pred javnostjo osumil slabega hiševanja, da ne rečem nepoštenega gospodarjenja s tujo imovino.

In zato bodo vsi člani gotovo odobravalni naslednji odgovor v »Slovenskem Narodu« od 5. avgusta t. l., ki se glasi:

K IZPREMEMBI V UPRAVI DRAVSKE SEKCIJE UPU

Zakaj je policijska uprava ustavila delovanje uprave dravske sekcije UPU

Ljubljana, 5. avgusta.

V številki 172. z dne 1. t. m. smo objavili med dnevnimi vestmi notico »Izprememba v upravi dravske sekcije poštnega društva«. V notici je rečeno, da je uprava ljubljanske policije izdala društvu Udruženje poštansko telegrafsko telefonskih službenikov kraljevine Jugoslavije, dravska sekcija v Ljubljani naslednjo odločbo: »Ker so se pojavili vzroki za razpust rečenega društva, se ustavi njegovo delovanje. Za začasnega upravitelja imovine omenjenega društva je postavljen Josip Jakše, poštni uradnik VII. skupine v Ljubljani.« Nato je naštet v notici, koliko imovine je prevzel g. Jakše.

Zadnji stavek se pa glasi takole: »Zaslišni ukrep državne oblasti, ki je postavila sedanjno začasno upravo dravske sekcije, je bil potreben vsekako tudi zato, da se je zaščitila blagajna poštne organizacije.«

K tej notici smo prejeli iz poštne vrste naslednje pojasnilo: Omenjena notica je stilizirana tako, da javnost ne more biti poučena, zakaj je uprava ljubljanske policije prav za prav ustavila delovanje dravske sekcije Udruženja p. t. t. uslužbencev kraljevine Jugoslavije, iz zadnjega stavka bi pa kdo lahko celo sklepal, da je ustavila delovanje društva zaradi kakih malverzacij funkcionarjev dravske sekcije.

Da bo javnost na jasnem, je treba vedeti, da je uprava policije ustavila delovanje dravske sekcije UPU samo iz naslednjih razlogov, ki jih uprava policije sama navaja v svojem odloku:

Kraljevska banska uprava dravske banovine v Ljubljani je z odločbo z dne 16. oktobra 1931. No. 18.180-4 vzela na znanje ustanovitev omenjene dravske sekcije Udruženja ptt. službenikov kraljevine Jugoslavije, ker so predlagatelji verjetno dokazali, da upravičeno predstavljajo imenovano združenje v dravski banovini. Centralna uprava v Beogradu pa glasom dopisa Udruženja ptt. službenikov kraljevine Jugoslavije broj 216 z dne 30. maja 1932 ne priznava ljubljanske dravske sekcije. S to izjavo centralne dravske sekcije sicer še ni bila ukinjena, ker je že v čl. 2. začasnih pravil predvideno, da ima združenje tudi dravsko banovinsko sekcijo, in ker začasna pravila ne pooblaščajo centralne uprave, da more banovinske sekcije ukinjati. Vendar velja po društvenem pravu načelo, da morajo po družnice, sekcije in slično obstojati le ob privoljenju ali vsaj ob tistem konsenzu osrednjega društva. Dravska banovinska sekcija torej ne more obstojati neodvisno od osrednjega društva ali proti njegovi volji. Zato jo bo treba na osnovi paragrafa 11. zakona o društvih, shodih in posvetih razpustiti, ako se ne doseže soglasje s centralno upravo, ker v tem slučaju ne more več izvrševati svojega statutarnega delokroga. Do pravomočne odločbe o razpustu tega društva pa je potrebna takojšnja ustavitel delovanja omenjenega društva.

V teh razlogih ni torej niti besedice, da se ustavlja delovanje sekcije UPU zaradi kakih nerednosti v društveni blagajni, temveč samo zaradi spora sekcije s prejšnjo centralno upravo UPU. Z ustavitvijo delovanja društva se je kajpada imovina morala izročiti nekemu v začasno upravljanje in začasni upravitelj jo je prevzel v popolnem redu.

Kakor se zdi, je zadnji stavek v omenjeni notici pripisan v nameri, da bi kompromitiral voditelje dravske sekcije UPU, ki pa imajo mirno vest in čiste roke.

Jožko Čampa:

Zadnje poglavje

(Senzacije v reflektorju resnice.)

Spričo razvoja dogodkov in spričo veselih perspektiv, ki se nam po črnih dnevih odpirajo v bodočnost, bi bilo prav za prav odveč, ako bi se bavili z žalostnimi dogodki, ki so se v življenju slovenskih poštarjev odigrali na koncu zadnjega poglavja naših borb. Vse senzacije so se završile in odigrale tako klavrno in tragikomično, kakor se dogaja to vedno na veliki pozornici življenja, kadar se v resni razvoj kakega dramatičnega konflikta vrine smešni kloven v trenutku, ko se bije odločilna borba med zlim in dobrim, — tik pred tragičnim in zaslužnim poginom zla. Tak konec je stara in zaslužena usoda zlu in njegovemu harlekinske-mu spremstvu v vseh dramah.

Če pa sem se vendarle odločil, da osvetlim nekatere stvari, storim to zato, ker vem, da se je zlo in njegovo harlekinsko spremstvo pod nujnostjo in železnim zakonom prirodnega razvoja stvari samo potuhnilo in da čaka le primernega trenutka, da se zopet dvigne in zaigra nove furije, primerno razvoju dejanja, slogu in režiji, v novih maskah, besedah in kretnjah. To storim zato, da na podlagi zgodovinskega razvoja in analize osvetlim nekatere akterje in da s tem pokažem, kako si nadevajo in kako izpreminjajo samo maske, kakor to zahteva okolje, v katerem igrajo, dočim igrata pod masko njihov obraz in njihova duša vedno eno in isto spačeno in lažnivo farso. Farso, za katero je napisan tekst v njihovem samoljubju, v njihovi častihlepnosti in sebičnosti, v kateri je podčrtano eno samo božanstvo: jaz. Kult tega božanstva je namreč pri nekaterih ljudeh tako pretiran in eksaltiran, da se prevrže v spačeno samooboževanje in pokvarjeno samoljubje, ki je pripravljeno žrtvovati na oltarju svojega malikovanja najsvetejša in najlepša čustva svojega bližnjega. To malikovavsko samoljubje se ne straši nobenih potov in sredstev, da zadosti svojim nagonom ter je sposobno zaradi svojega božanstva uničiti tudi najplemenitejši in najdragocenejše pridobitve svoje okolice.

Ako pridejo ljudje takega pretiranega samoljubja na odločujoča mesta, so najnevarnejši za svojo okolico. Zato je prav in v interesu družbe, da pazimo na njihova dejanja z budnim očesom. Njihovo samoljubje je lahko koristno okolici samo toliko časa, dokler se gibljejo v strogi odrejenosti, dokler spremlja njihovo početje kritičen pogled družbe in dokler jim okolica ne dovoli preiti v samovoljo, kajti če preidejo v samovoljo, so nebrzdani, oholi, neusmiljeni, brutalni in cinični. To so nature, ki so v tej nebrzdanosti zmožne sovražiti, pogubljati in podirati, kar se jim zoperstavlja. To so nature, ki se popnejo svoji okolici in družbi na glavo kot najbrezobzirnejši tirani. To niso junaki, ki bi si upali začeti borbo z močnimi nasprotniki za pravico in za svoja načela. Te nature so po svojem bistvu plašni bojzaljivci, ki trepečejo pred vsako senco. Zato se suženjsko pokoravajo vsem veličinam in avtoritetam in jim slepo verujejo, pa naj si bodo resnične ali pa namišljene. Vse, kar se jim zdi jačje od samega sebe, pa naj si sloni ta premoč na moralnih in etičnih vrednotah ali pa je utemeljena na zgolj fizični sili ali pa na prevari, nemorali, lakavosti in sličnih zlih izvorih, — vsaka premoč jim je avtoriteta, ki se ji pokoravajo iz strahu za svoj jaz, ki jo priznavajo in časte, četudi jo v srcu sovražijo. Te nature so močne, železne in brezobzirne samo napram slabšim, podjarmljenim, nezaščitenim in zaslužnim. Zato take nature niso nikoli sposobne za resno borbo, katere se boje in se je izogibajo, ako slutijo, da je borba zvezana z rizikom. V tem slučaju žrtvujejo rajši

tudi svoja načela, svoje ideale, rajši, kakor bi se spustili v negotovo borbo. Kajti njihovo samoljubje jim pravi, da je lepše, udobneje in slajše vladati nad slabšimi in zaslužnjenci, čeprav za ceno izdajstva nad lastnimi načeli in ideali, kakor pa izpostavljati svojo udobnost negotovi borbi, čeprav njihov razum in vest priznavata moralno potrebo in upravičenost borbe v zaščito resnice, pravice in poštenja.

Izkazalo se je na žalost že večkrat, a najočitneje v zadnjih časih, da je tudi med slovenskimi poštarji nekaj takih žalostnih natur. Ker smo jim pa posvetili s tem dovolj časa in pozornosti, mislim da storimo bolje, ako rešimo iz zadnjih dejanj njih žalostne igre vsaj nekaj slik.

I. Za 17. in 18. oktober 1930 je bilo sklicano zasedanje sveta bivšega saveza p. t. t. uslužbencev Kraljevine Jugoslavije. Za to zasedanje je pripravil novi predsednik bivše ljubljanske oblastne organizacije tov. Čampa obširen referat o reorganizaciji saveza. Vse bivše oblastne organizacije so namreč že davno prišle do prepričanja, da je savez gnil in nesposoben, da bi mogel še kaj koristnega storiti za p. t. t. osebje in stroko in da ga je treba na vsak način reorganizirati. To je pokazal posebno jasno sarajevski kongres leta 1930, ko je bivši predsednik ljubljanske organizacije g. Jakše postavil o savezu sledečo diagnozo: Savez je kadaver. Treba je: 1. ali tega na pol mrliča obuditi k življenju z radikalno operacijo 2. ali ga pustiti poginiti počasne in naravne smrti 3. ali pa njegovo smrt umetno pospešiti in ustvariti nekaj novega. Ta diagnoza g. Jakšeta je znana vsem tedanjim predsednikom oblastnih organizacij in je bila v njegovem poročilu o kongresu, če se ne motim, tudi napisana v »Poštnem glasniku«. Predsednik tov. Čampa je zato smatral za svojo dolžnost, da na prvem saveznem zasedanju sproži vprašanje reorganizacije (oziroma operacije tega »kadavra« v smislu diagnoze g. Jakšeta. Storil je to zato, ker so mu njegova načela, njegova vest in njegovi organizacijski ideali narekovali, da bi slabo opravičil pred članstvom, organizacijo in zgodovino svoj položaj, ako bi mirno trpel tako stanje in da bi bilo grdo in neznačajno, celo koristolovsko, ako bi mirno zavzemal viden položaj predsednika, ene izmed glav tega »kadavra«. Kot nov predsednik se je vrgel na to vprašanje iz vso resnostjo in z vsem idealizmom in elanom. Smatral je to vprašanje na podlagi Jakšetove diagnoze za najnujnejše, ker od »kadavra«, ki poginja, moleče vse štiri od sebe, vendar ni mogel zahtevati, da ga vprežemo v prelepo kočijo organizacije, ki naj bi kakor z iskrim vragcem zdirjala v Beograd, naložena z vsemi resolucijami sarajevskega kongresa in drugimi važnimi zahtevami in potrebami članstva. Kaj takega bi mogla zahtevati od »kadavra« samo popolna budala. Pameten človek pa je na podlagi Jakšetove diagnoze mogel napraviti samo tale zaključek in sklep: 1. ali »kadaver« ozdraviti z injekcijami in operacijami, 2. ali ga pustiti poginiti, 3. ali ga pa ubiti in preskrbeti novega konjčca. Do tega zaključka je prišel tudi predsednik Čampa. Zato je napisal v to svrhu prej omenjeni referat, — kot recept za ozdravitev in izlečitev »kadavra«.

Referat predsednika Čampe je prišel v razpravo pred odborovo sejo ljubljanske oblastne organizacije dne 15. oktobra 1930. Seja je referat soglasno sprejela. Glasoval je zanj kot virihist v odboru tudi g. Jakše, ki je izrekel v debati o tem nekako sledeče svoje mnenje: Vsi vemo in čutimo že dolgo na lastni koži, da je naš savez gnil in da je treba operacije, da pridemo do organizacije, kakršno poštarji nujno potrebujemo. Vsi tudi vemo, da je zamisel tov. predsednika

Čampe, izražena v njegovem referatu, edini način, ki bi nas privedel k cilju in k ozdravljenju gnilih razmer v savezu. Toda bojim se, da bo zadel tudi ta idealni korak na odpor v vodstvu saveza in pri Tomi Jovanoviću. Saj je znano, da sem bil jaz kot tedanji predsednik sprožil vprašanje reorganizacije in izprememb v našem savezu že leta 1928 na skopeljskem kongresu. Dosegel sem samo to, da me je Tomo Jovanović v vehementnem govoru pošteno zdelal. Poizkušal sem ponovno na poznejših saveznih zasedanjih, a brez uspeha. Moji predlogi niso našli razumevanja niti pri mojih tovariših in ostalih predsedniških oblastnih organizacij, ker se nihče ni maral zameriti g. Tomi Jovanoviću. Če nihče drugi, bo potegnil s Tomom gospod Lalić iz Zagreba, ki dviga svojo kadenco pred njim vedno najvišje. Kljub temu pa mislim, da je ves odbor naše organizacije enodušen v želji, da bi referat tov. predsednika v Beogradu na saveznem zasedanju rodil uspeh, čeprav sem za svojo osebo prepričan, da bo edini rezultat ta, da bo g. Tomo tov. predsednika Čampo prav pošteno ozmerjal.

Tako torej g. Jakše na odborovi seji dne 15. oktobra 1930.

II. Predsednik Čampa je na saveznem zasedanju prečital in utemeljil svoj referat. Predhodno se je sporazumel in dogovoril o tem s predsedniki vseh oblastnih organizacij, ki so na referat pristali in ki so obljubili, da bodo na zasedanju glasovali zanj, češ, da je skrajni čas, da se je našel človek, ki si upa v to gnilobo pogumno in odkrito posvetiti. Ko je pa predsednik Čampa svoj referat na zasedanju končal, se je res zgodilo kakor je prerokoval g. Jakše. G. Tomo Jovanović ga je namreč napadel v vehementnem govoru in označil ter odklonil referat kot popolnoma neumestno in neuspešno. Centralna uprava mu je pritrjevala in ploskala. Toda po njegovem govoru so se priglajali k besedi predsedniki oblastnih organizacij, ki so pobijali nazore g. Tome Jovanovića in se solidarizirali z referatom ljubljanske oblastne organizacije. To je bila senzacija in konsternacija. Bil je nezaslišan dogodek v zgodovini saveza, da se je upal kdo drugače misliti kakor g. Tomo Jovanović in da so se združili v maziranju predstavniki vseh oblastnih organizacij. Nastala je za centralno upravo mučna situacija, ko so nepričakovano vse oblastne organizacije izrazile svojo voljo, ki je bila v nasprotju z načeli g. Tome Jovanovića. Pod vtisom tega je g. Tomo Jovanović omilil svoj napad in pristal na to, da bo prihodnje zasedanje sklicano z dnevnim redom reorganizacije, kar se pa nikoli ni zgodilo kljub zahtevam vseh oblastnih organizacij. Tomo Jovanović je namreč vedno imel pri roki kak izgovor, češ, da so na dnevnem redu najprej stvari.

Zahteva po reorganizaciji saveza je pa postajala vedno bolj splošna last vedno večjega števila članstva. Referat ljubljanske organizacije je bil natisnjen v »Poštnem glasniku« in v zagrebški »Pošti« in obravnaval se je na skupščinah in sestankih med poštarji po vsej državi. Postal je program, ideal in neizbežna potreba, postal je živo prepričanje vseh voditeljev oblastnih organizacij in vsega članstva saveza. Na tem programu, na tem idealu in v cilju reorganizacije so se združile v nerazdružljivo in solidarno enoto vse oblastne organizacije in po njih celokupno članstvo saveza. Na podlagi tega programa in v svrhu določitve smernic za reorganizacijo saveza je bila sklicana za 9. in 10. januar 1931 v Zagrebu konferenca vseh oblastnih organizacij, na katero so bile vabljene tudi organizacije, ki niso bile v savezu. Na tej konferenci se je pretresal načrt novih pravil, po katerih naj bi se savez reorganiziral. Načrt pravil je bil takisto izdelal predsednik ljubljanske obl. organizacije po nekem prej-

šnjem načrtu, ki je bil predložen savezu že nekaj let prej pod predsedstvom g. Jakšeta. Načrt je kajpada savez vrge! v koš, zaradi česar se je čutil g. Jakše užaljen in je ostro protestiral na nekem kongresu v Beogradu proti temu. Pri tem načrtu pravil je torej indirektno sodeloval tudi g. Jakše, ki je pravila pregledal, odobril, popravil itd. ter jih s svojim podpisom predložil savezu. Novi načrt, ki je bil predložen zagrebški konferenci, je bil samo izpopolnjena liberalnejša kopija onih pravil, ki jih je g. Jakše sprejel za last obl. organizacije, kateri je predsedoval.

Od dneva, ko je bil na saveznem zasedanju prečitan referat o reorganizaciji saveza in ko so se obl. organizacije postavile na lastne noge ter se drznile misliti po svoje, kar je bilo po nazorih centralne uprave nezaslišan upor, — od tega časa je bilo tudi za vedno konec toliko fraznega »bratstva« med centralo in obl. sekcijami, konec že do dovtipov došlih banalnih poljubov med predsednikom saveza in predsedniki obl. organizacij. Te poljube je nazvala zagrebška »Pošta« jučežove poljube. Med centralno upravo in obl. organizacijami so postajali vse ostrejši in borbenejši odnosi, čim bolj so obl. organizacije zahtevale reorganizacijo in čim bolj se je temu sumljivo umikala centralna uprava. Do preloma pa le še ni prišlo iz obzira in pietete do g. Tome Jovanovića, o katerem smo mislili, da se bo vendarle vdal in da bo popustil ali pa odložil vodstvo saveza. Mislili smo, da ima morda posebne razloge za svoj odpor in da nam jih noče odkriti. Predstavniki obl. organizacij so še vedno verovali vanj in mislili, da ga vodijo v organizaciji neki nam neumljivi idealni nagibi.

Novi uradniški zakon iz leta 1931 je pa prinesel v organizacijo življenje nenaden preokret, popolnoma v smislu intencij in ciljev našega programa in ideala. Prepričani smo bili, da nam bo dala zakonska moč vse, češar bi mi brez ostre borbe ne mogli doseči. Novi zakon je odstranil tudi g. Tomo Jovanovića kot upokojenca od krmila organizacije, — vsaj formalno. V takih razmerah se je vršil lanski in zadnji kongres saveza in g. Tome Jovanovića. Na tem kongresu so se nam odprle oči in presenečeni smo obstali ob odkritju, da so naša domnevanja vendarle resnična. Namreč domnevanja, da so gnilobe saveza in odpora proti reorganizaciji krive v glavnem denarne razmere, za katere se je kasneje ugotovilo, da so čudno zapletene ali točneje rečeno, da je tega kriva oblasteljnost nad denarjem organizacije. Bivšemu vodstvu saveza ni bilo toliko do same reorganizacije, kolikor do imovine in denarja organizacije, kar bi se moralo z reorganizacijo urediti, pri čemer bi pa izgubili bivši voditelji in funkcionarji saveza vso oblast do odločanja in eksploatiranja v imovinskih zadevah organizacije, ki so bile dotlej usodno zvezane z različnimi drugimi beograjskimi ustanovami. Od tega spoznanja dalje, zlasti pa, odkar je prišla na čelo organizacije v centrali nova uprava, je bilo harmoničnega sožitja med centralo in novimi banovinskimi sekcijami konec, ker so sekcije dobro pregledale, kakšen mandat ima nova centralna uprava, kdo in s kakšnimi nameni stoji za njo. Sodu pa je izbila dno znana seja glavne uprave od 28. in 29. avgusta 1931. Od tega časa, ko je centralna uprava razveljavila sklep seje glavne uprave, so izbruhnili med centralo in sekcijami očitni spori. Centralna uprava je videla, da stoji članstvo za svojimi sekcijami in da bo prihodnji kongres moral izpolniti zahteve in program sekcij in članstva glede reorganizacije udruženja, ki je bilo sedaj še slabše nego bivši savez.

Prav temu so se pa hoteli centrala oziroma oni, ki so stali za njo, za vsako ceno izogniti. Začeli so z igro va banque: ali, ali. Če se igra posreči, bo dobro, če ne, pa tudi nimajo ničesar več riskirati. Edina nada je

bil še riziko. V tej nadi in s tem rizikom je počenjala centralna uprava nezakonitost za nezakonitostjo. Vse, kar je storila in odločila, je bilo proti pravilom in zakonom. Pritožbe banovinskih sekcij na merodajne faktorje so ostale nerešene. Centralna uprava, podkrepljena s tem dejstvom, je začela operirati z mistifikacijami in klevetami in že je kazalo, da bo s takimi sredstvi uspela. In prišlo je še hujše. Tik pred kongresom, ki je imel odločiti borbo enkrat za vselej, so se združili v centralno upravo vsi elementi in vsi nasprotniki organizacije in njene urejenosti, vsi oni, ki so računali, da bodo lahko uspeli samo v senci nereda in medsebojnega sovraštva med poštarji, vsi pisani heterogeni elementi, ki nimajo medsebojno ničesar idejno skupnega in ki jih veže samo želja, okoristiti se od tega nereda. Edina misel, ki jih je družila, je bilo uničiti udruženje, napraviti ga slabega, nemočnega in nesposobnega za odpor.

V banovinskih sekcijah, izven članstva kakor tudi med članstvom samim so se začeli nenadoma pojavljati nasprotniki programa banovinskih sekcij. Ti so skočili v hrbet svojim sekcijam in se postavili za centralno upravo. Med njimi so bili celo funkcionarji sekcij, ki so še pred dnevi stali v ostri borbi proti centralni upravi. Prišlo je do izdajstev, demuncijacij, podkupovanj, strahovanj itd. Vršila se je zahrbtna in perfidna propaganda med članstvom za upor proti vodstvu sekcij. Začela so se preganjanja in persekucije med posameznimi izrazitejšimi voditelji, ki so stali na čelu borbe. Mistificirali so se celo politični faktorji, katerim se je slika la borba v organizaciji popolnoma v drugačni luči, nego je bila v resnici. Posameznim voditeljem so se podtikale tendence, ki jih nikoli niso imeli, in ki so bile živo nasprotje od onega, kar se jim je podtikalo. S takimi ogabnimi sredstvi so združeni nasprotniki dosegli v sekcijah stanje, ki je bilo tik pred kongresom obupno. Izdana je bila zapora nad imovino sekcij. V dravski sekciji je bil izposlovan komisar, — samo da bi ne prišlo na kongres omo članstvo in njegovi voditelji, ki so se borili za ureditev udruženja, za red, poštenje, pravico, zakonitost in delo. Odpadniki so dobivali iz Beograda denar za udeležbo na kongresu, pravim in legalnim delegatom pa so bila odvzeta denarna sredstva in morali so na kongres za svoj denar. Sekcije in njihovo članstvo je bilo par dni pred kongresom izključeno iz udruženja, dočim so dobivali od centralne uprave vabila in pooblastila za udeležbo na kongresu samo oni, ki so šli v opozicijo, proti banovinskim sekcijam in pa nečlani. Da, celo nečlanom so bila izdana pooblastila s pravico glasovanja na kongresu. Nekaj dni pred kongresom je bila podoba, da bo naposled res zmagala krivica, nepoštenje, nasilje, samovolja in nezakonitost.

To so bile zares težke ure za voditelje in poštene člane, ki so ostali kljub vsemu še zvesti svojim načelom.

Nova knjiga

Tudi to leto izide ilustrirani p. t. t. koledar za leto 1933, z izbrano vsebino iz naše in strokovne literature. Tiste, ki žele sodelovati, prosim, da mi pošljejo rokopise najkasneje do 10. oktobra t. l. Kdor želi imeti koledar, naj se naroči pravočasno in naj pošlje naročnino z nakaznico ali pa položnico na čekovni račun št. 54701. Kakor prejšnji stane tudi ta koledar samo 10 dinarjev. Izšel bo v zelo omejenem številu izvodov in se ne bo nikomur poslal na vero. Nabiralcu oglasov in naročnikov imajo 25 odstotkov provizije.

Rokopise, naročnino in vse drugo je treba poslati na naslov: Milutin Vujadinović, lastnik in urednik »P. t. t. koledarja«, Garašanihova 7/III., Beograd.

Jožko Čampa, Novi Sad.

Situacija je razčiščena

Borba je končana. Zmagala sta poštenje in pravica, red in volja članstva, tistega članstva, ki se ni dalo demoralizirati, podkupiti in strahovati. Potrjena so začasna pravila in nova centralna uprava. Življenje v udruženju se zopet urejuje in prehaja v pravi tir. Članstvo se je oddahnilo in umirilo. Udruženje je zopet z vsemi močmi na delu, da čim prej uredi in popravi, kar je več ko enoletna borba opustošila. Za 28. avgust tega leta je bila sklicana druga seja glavne uprave, ki je v popolnem sporazumu definitivno izdelala nova, trajna pravila, — našo ustavo, ki bo podlaga za novo, lepše in uspešnejše delo in življenje naše organizacije. In kmalu bo sklican izredni ustavodajni kongres, ki bo s sprejetjem novih pravil pravnomojno postavil osnovne temelje organizacijske zgradbi jugoslovenskih p. t. t. uslužbencev, nakar se bo na podlagi novih pravil s pospešenim tempom izvedla reorganizacija udruženja in vseh njegovih sestavnih enot, to je banovinskih sekcij, pododborov in poverjeništev. Pri izvedbi reorganizacije bomo stremeli za tem, da v času reorganiziranja ne bodo zastala vprašanja, ki se tičejo nujnih potreb in zahtev članstva. Napraviti bo treba red, delo in disciplino v udruženju. Priti bo treba do harmonije in miru na le galni, statutarni osnovi. Udruženju bo treba nekaj časa velike discipline, dela, reda in miru, da se čim prej zacelijo rane, ki so mu jih zasekali zadnje leto nesposobnost, trmoglavost in nezakonito postopanje bivše centralne uprave. Za ceno prepotrebnega miru in reda bo treba poseči morda tudi po najostrejših sredstvih, ki jih bodo predvidevala nova pravila; po izločitvi in onemogočenju vseh onih, ki bi se z novim stanjem ne hoteli sprijazniti, in ki bi hoteli iz zlobe, kljubovanja, užaljene trme ali zaradi osebnih ambicij zavirati in sabotirati stremjenja in pota organizacije k mirnemu, uspešnemu in smotrenemu delu.

Upam, da bo celokupno članstvo v najkrajšem času zamoglo samo občutiti blagodetnost preporeda v naši strokovni organizaciji. Upam, da bo skoro zaplaj skozi žile našega utrujenega stanovskega telesa nov, svež, poživljajoč tok življenja, ki bo izlečil stare rane v moralnem in materialnem pogledu. Upam, da bomo jugoslovenski poštarji skoro doživeli dan, ko se bomo v prerajeni organizaciji veselili sadov, ki jih bo rodila naša borba za poštenje, in da bomo složni resnično po bratovsko in si v medsebojni ljubezni delili dobro in zlo, veselje in bridkost našega stanu. Upam, da bomo skoro doživeli uresničenje onih lepih idealov in načrtov, za katere smo se borili vsi pošteni jugoslov. poštarji, za katere smo bili oklevetani, z zlobnimi lažmi in mistifikacijami, za katere smo bili preganjani in za katere smo doživeli dan radostne zmage, ki nam je prinesla najslajše in najzadostnejše zadovoljenje za vse zlo in krivice.

Ta zmaga naj bo slovenskim poštarjem, na katere so vrgli brezvestni ljudje pred vsem poštarskim svetom naše države grdo senco mučnega občutilka, nauk, da se dajo s poštenjem, ljubeznijo, pravico, vztrajnostjo, vero v pravičnost stvari in z močno, čisto voljo premagati tudi najtežje ovire, ki se zde sicer nepremagljive, in da se da s poštenjem in pravico doseči vse na svetu. Nepoštenjaki in omahljivci pa so obsojeni že naprej v propast. Zadnji dogodki naj bodo slovenskim poštarjem, med katerimi je bilo zadnje dni pred ciljem toliko slabičev, obupan, cev, bojazljivcev, malodušnežev in tudi sebičnežev, nauk, da toliko hvalisani taktični triki nimajo nikoli trajnega uspeha, ako jim manjka ono, kar je predpogoj za vsak uspeh v življenju: poštenja in pravicoljubnosti. In taktika redkokedaj vsebuje to, ker je že bi-

sivo taktike samo usmerjeno k varanju in izigravanju.

Rezultat eno in polletne borbe je treba oceniti z dveh vidikov. Prvič z vidika uspehov in posledic, ki se bodo pokazale v organizaciji in v njenem preporedu v korist p. t. t. osebja in naše stroke, če se bo ta preporedu izvršil v tistem idealnem pravcu, kakor je zamišljen in če pojde za onimi cilji, za katere smo se borili. Drugič pa v preizkušnji, ki je bogata za voditelje te borbe, nič manj pa tudi za samo članstvo in organizacijo. Ta borba je raztrgala vse iluzije in samoprevare, v katerih smo živeli skozi trinajst let, vse od zedinjenja pa do danes. Ta borba je pokazala v žarki luči, na kako trhljih in lažljivih osnovah je bila zgrajena naša profesionalna organizacija. Zaslepljeni od množice votlih fraz in neiskrenih gesel ter potvorjenih dejstev in števil nismo skozi dvanajst let spoznali in uvideli golote, praznote, stvarnosti in resnice življenja, ki smo ga živeli jugoslovanski poštarji. Kakor smo slepo in nekritično verovali in gledali na veličino in moč neke naše strokovne organizacije, ki je bila samo namišljena in lažljivo dekorirana z lepo pisanimi trakovi, za katerimi se je skrivala umazana sebičnost, tako smo varali tudi sami sebe s slavospevi o neki silni stanovski zavesti in heroični organizacijski disciplini članstva te namišljene veličastne organizacije. Eno in polletna borba je raztrgala pisane dekoracije raz visoke stebre organizacije in izkazalo se je, da se skriva za lepo barvanimi kulisami samo borna in narušena, stara in vegasta bajta, kjer smo gledali zaslepljeni lepo palačo. Eno in polletna borba je istočasno pokazala v jasni svetlobi tudi miselnost in moralno višino p. t. osebja ter toliko hvaljeno stanovsko zavest in organizacijsko disciplino članstva te organizacije. Izkazalo se je, da smo se zelo precenjevali v vsakem pogledu. Res je sicer, da je večina jugoslovanskega p. t. t. osebja prirodno zdrava v jedru svojega značaja in miselnosti in da je njen čut za pravico in poštenje v temelju nepokvarjen. Kajti ravno temu dejstvu se imamo zahvaliti, da je borba končala z uspehom. Toda o kaki smotreni vzgojeni organizacijski zavesti in disciplini ne more biti govora. Od kod tudi? Izkazalo pa se je tudi to, da je v naših vrstah mnogo gnilega, nemoralnega, okuženega in da je zlasti mnogo grde sebičnosti. Ta borba je prenešela naše vrste in osvetlila naše značaje, našo miselnost in moralo. Danes vemo natančno, kakšne značaje imamo v svojih vrstah in sedaj smo si na jasnem, koliko je zrnja in koliko plev, vemo, s kakšnimi moralnimi silami in s kakšnimi značaji more organizacija v bodoče računati in na kakšne moralne temelje v svojem članstvu se more nasloniti v vsakem slučaju. To spoznanje je poleg končnega in glavnega uspeha naše borbe od neprecenljive vrednosti, spoznanje, do katerega smo morali prej ali slej priti. Ta podlaga bo ob ebenem temelju in smernica pri zgradbi reorganizacije in preporeda naše organizacijske stavbe.

Kdo zamenja takoj ali pozneje pošto na Gorenjskem ali kje drugje s pošto 2/1 ob železniški progi pri Mariboru? — Prosto stanovanje (soba in kuhinja). Ponudbe na upravo lista.

Kateri kolega (koleginja) reflektira na samostojno mesto v lepem kraju na Gorenjskem? Naslov v upravi lista.

Druga plat zvona

Iz zadnjih dveh, oziroma treh števil »Poštne glasnika« nas zanimajo zlasti trije članki, in sicer: »Zakaj je bila potrebna operacija?«, »Situacijsko poročilo« in »Vse vedeti se pravi vse razumeti«. Takoj v začetku prvega članka pravi g. Jakše, da je policijska uprava razrešila dolžnosti staro upravo Dravske sekcije UPU ter ji postavila začasnega upravitelja, čigar dolžnost je, da čuva in upravlja imovino organizacije, pripravi terena za mirno delovanje in skliče redno glavno skupščino. Vsakdo naj pazno prečita odločbo uprave policije, natisnjeno v št. 14. do 15. P. Gl., pa naj si sam odgovori, kakšne dolžnosti in pravice je prevzel g. Jakše. Na prvi strani omenjene številke P. Gl. je v odločbi jasno rečeno, da je g. Jakše imenovan za začasnega upravitelja imovine sekcije do končne rešitve, takoj na drugi strani si pa jemlje g. Jakše še vse drugačne pravice. Kaj je bil namen g. Jakšeta in morda še koga drugega, je pa lepo prikrito, vendar pa izdaja ta namen pobožna želja, namreč: **priprava terena in sklicanje glavne skupščine, priprava terena in sklicanje glavne skupščine zanj in morda še za koga drugega.** »Ex ungue leonem« (po kremplju spoznaš leva). Da pa bi svoje namene kolikor mogoče maskiral, je g. Jakše pritisnil samo na tiste registre svojih orgel, ki naj bi venomer pele: rešitelj Jefte naj živi!

V tem članku operira z vsemi mogočimi frazami. Govori o polomu organizacije, ako bi ne bilo njega, in o bobnečem ognju, ki je bil naperjen že leto dni proti prejšnji centralni upravi, ne pove pa, da je prav on tisti, ki je dal povelje za ta bobneči ogenj (čitaj članek g. Čampe).

Vprašuje se, zakaj je bilo potrebno, da so se baš iz Ljubljane razpalile strasti po vsej državi ter zanetile požar, ki se še danes ni polegel, in ki grozi zadušiti trinajstletno delo na gradnji naše organizacije. Mi pa vemo zakaj? Zato, ker je bil takrat g. Jakše še predsednik organizacije in bil še tako korajžen, da se je Tomi Jovanoviću drznil povedati v obraz, kar mu je šlo. Danes pa to več ni, pa je zapisal to, ker misli, da smo pozabili tudi mi, kar je on zatajil. Kar se tiče njegovega filozofiranja o rezultatu pravil in uprave, je dobil g. Jakše že odgovor na sestankih v Ljubljani in v Celju. Morda je g. Jakše res prepričan, da je bila stara uprava idealna, da pa so bila pravila za nič, in da bi zato lahko ostalo pri starem, mi pa nismo. Mi vemo, kar je vedel tudi g. Jakše, da je bila stara uprava za nič, saj je sam avtor primere o »kadavru«, da pa bi bila lahko dobra, ako bi pošteno mislila in delala, čeprav so bila pravila zelo elastična. Dvakrat za nič da prav gotovo slabo oziroma za nič. Zato se je pa nova uprava že spravila na nova pravila, da njeno delo ne bo slonelo na gnili podlagi. Kar pa pravi g. Jakše o članstvu, ki ne pozna ne enega ne drugega osnutka pravil in so mu tudi malo mar, ni vredno idealnega organizacijskega borca, za kakršnega se smatra sam.

Nadalje pravi g. Jakše, da se je bil dose-danji boj za malo pomembna pravila in da od tega boja članstvo ni imelo nobenih koristi. Jaz pa pravim: boj je bil potreben, kar ve tudi g. Jakše sam, ki ga je začel. In če je bil potreben, so pač morale poseči vanj vse banovinske sekcije, saj je šlo za skupno stvar. G. Jakše bi se pa sedaj rad lepega delal in pokazal ljudem, kako lepo bi lahko v zaledju živeli in samo od daleč poslušali to-pove. Tudi tako orožje ni vredno idealnega borca. Kadar je treba v boj, pusti harmoniko doma, po zmagi pa vleci po mili volji svoj meh.

Kar se tiče članka tov. Vutkovića v P. Gl. »Klic z dežele«, pripominjam samo to, da bi svoj klic lahko osebno branil na zadnjem občnem zboru »Poštne doma«.

Visoko pesem je zapel g. Jakše redu in disciplini, pokorščini in subordinaciji v organizaciji. Tu je hotel na voditelje organizacije pokazati kakor na kakšne anarhiste, do čim je bil on sam še nedavno za najradikalnejšo operacijo v organizaciji, in sicer brez čuten za pieteto in brez vsake hvaležnosti proti matici organizacije.

Nato prikazuje g. Jakše, kako velikodušna je bila stara centralna uprava napram naši sekciji, kako nam je odpuščala dolgove, ki so rasli kar v težke tisočake, previdno pa skriva glavno noto koncerta v prejšnji centralni upravi, katero so pa črtala sedanja nova pravila, o čemer poroča g. Jakše v 16. številki P. Gl. v svojem situacijskem poročilu. Po novih pravilih namreč ne spada več »zadužbinska« imovina bivšega Saveza v upravljanje beograjski sekciji Udruženja, ampak **centralni blagajni** Udruženja. Ali razumete, kaj se to pravi? S to velikansko imovino ne bo več razpolagala samo ena sekcija, ampak vsa organizacija, ker je to njena last. In šele tako bo lahko organizacija uspešno zasledovala svoje cilje v socialnem, kulturnem, strokovnem in drugih pogledih.

O tem, ali je bila potrebna operacija tudi za to, da se zaščiti blagajna organizacije, ne bom govoril, ker je to pobito že na dveh mestih današnje številke lista. Preko tega pa ne morem in ne smem: glavni adut, s katerim so hoteli nasprotniki diskreditirati upravo sekcije, so njihove farizejski lamentacije o zapravljanju društvene imovine. V članku pravi g. Jakše, s čimer je tudi operiral na svojih sestankih, da je uprava sekcije dne 5. julija dvignila iz hranilnice 35.000 Din za 37 delegatov po 700 Din in da je poleg tega posodila zagrebški organizaciji 5.000 Din, da bi tudi ona mogla poslati čim več delegatov na kongres. Po sodbi g. Jakšeta in drugih, ki so stavili na tega aduta, tako trošenje društvene imovine ni bilo dovoljeno.

Jaz pa zopet pravim: uprava sekcije je imela pooblastilo od občnega zbora, da pošlje na kongres potrebno število delegatov. Za delegate se je oglasilo mnogo članov, zlasti z dežele, ki jih je uprava sekcije pred vsemi drugimi tudi upoštevala. In če je bilo kdaj, bi bila prav za letošnji kongres potrebna cela kohorta delegatov, ki bi imeli priliko solidarno z drugimi sekcijami zrušiti staro upravo in tako uresničiti sen nekdanjega g. Jakšeta. Tako je pa on popeljal s seboj na kongres neupravičeno dve vretjini manj delegatov po 600 Din (kak prihranek napram po 700 Din), napravil tri četrtine manj stroškov, — nazaj pa pripeljal same premagance.

Pri tej priliki kaže omeniti sorodni očitke v članku »Vse vedeti se pravi vse razumeti« (16. številka P. Gl.). Pod odstavkom »Začasni upravitelj ni rešil ne denarja ne spora!« hoče g. Jakše kompromitirati sekcijo s tem, da je bilo ob uri, ko je prevzel imovino organizacije, naloženega v hranilni knjižici samo še nekaj čez 3.000 Din, dve uri kasneje pa že 30.000 Din. Po ugotovitvi tega dejstva naj bo to dovolj: seja sekcije je odredila za kongres 37 delegatov po 700 Din, t. j. 25.900 Din. Za neplačano članarino bi nesel blagajnik s seboj okrog 8.000 Din, t. j. skupaj 33.900 Din. Pri Gospodarski zadrugi poštne uslužbencev, kjer ima organizacija svoje hranilne vloge, je dvignil blagajnik 30 tisoč Din. Te je imel pri sebi in bi jih seveda tudi nesel s seboj v Beograd, kjer bi izplačal delegate in poravnal članarino. Pri prevzemanju kajpada g. Jakše ni našel teh 30 tisoč Din, ker blagajnika ni bilo zraven, ko so pa blagajnika poiskali, je ta dejal, da denarja ne nosi s seboj, pač pa, da ga ima doma. Nato je stopil domov in denar tudi prinesel. Da je vse to trajalo dve uri, je razumljivo, ne pa morda sumljivo.

Tudi s tem torej g. Jakše ni prav nič dosegel pri članstvu, kateremu je hotel odpreti oči, še manj pa je dosegel z adutom o posojilu Savski sekciji. Dravska sekcija je res

posodila 5.000 Din Savski sekciji, ki jo je po posredovanju svojih nasprotnikov zadela ta nesreča, da so ji zaprli čekovni račun. Na račun sekcije torej ni mogla poslati delegatov na kongres. Proti garantnemu pismu smo ji torej ta denar posodili mi, ki smo še danes srečni, da smo ji lahko ustregli. Veseli smo, da ga ni mogel več zaseči g. Jakše in da smo Zagrebu omogočili sodelovanje na kongresu, ki se je končal za Udruženje tako lepo in v takih nadežljivih perspektivah za organizacijo, kakršne je nekoč sanjal g. Jakše, ko je še idealno in samostojno gledal in mislil.

K drugemu članku g. Jakšeta bi imel samo še to pripomniti, da se vidi, kako vesel je bil dopisov s staro štampiljko in podpisom Timotija Jovanovića. To veselje mu je pa že kalila zavest, da mu je oblast prekrižala račun o sklicanju občnega zbora za 4. september in nekako v tem znamenju je že napisan zadnji članek »Vse vedeti se pravi vse razumeti«, oziroma v tem znamenju je vsaj popravljen ta ali oni odstavek. Neka grenka resignacija veje iz njega in pa jeza, da ne more do svojega cilja, čeprav ima že sovset.

Kdor pazno čita to številko P. Gl., se mu vsiljuje ona o lisjaku in kislem grozdju. V tem članku je še enkrat ves presenečen nad prejemom dekreta za začasnega upravitelja imovine (zadnje besedo on seveda izpušča). Kdor mu to verjame, naj mu, jaz mu ne, mislim pa, da nisem sam tak nevernik. To, kar servira članstvu o rešitvi likvidacije spora med Dravsko sekcijo in centralo, je pa že žaljivo, ker se vidi, kako misli o inteligenci svojih drugov. Kaj res ne znajo njegovi tovariši niti do pet šteti? On pravi, da je rešil likvidacijo spora s prošnjo za ponovni sprejem v Udruženje. Kaj misli, da bi tega ne storili lahko tudi mi in da bi ne dobili za odgovor take velikodušne v superlativih se cedeče brozjavke, ki jo je dobil on, in ki si jo lahko zatakne za klobuk? In spor sam, tako nadaljuje, da je rešil s tem, da ni več nikake borbe s centralo, ne s staro ne z novo upravo, vsaj ne, kolikor se tiče sedanje začasne uprave! Kaj naj reče človek na to? Ali se ta gospod ne norčuje iz nas vseh? Njegovo očitno podpiranje stare centralne uprave je torej rešilo spor? Med njim in Tomo Jovanovićem je bil seveda spor rešen, ž njim vred pa je ostal v sporu z novo centralno upravo s to razliko, da je njega nova centralna uprava vseskozi ignorirala in mu ni poslala niti enega dopisa. Debatiral pa z nasprotniki v Beogradu tudi ni, ker ga nihče poznati ni hotel, saj je o tem v Beogradu sam tožil. Če je prišel na kongres kot začasni upravitelj imovine s svojimi privrženci in je hotel biti objektivni, ali mu je bilo treba zapustiti dvorano, ko je videl, da stara uprava nima prav in da se je hotela oteti samo s starim že preizkušenim trikom? Ako ga je res vodila, kar vedno ponavlja, ljubezen do stvari in volja do pravilnosti, ali ni mogel v zadnjem trenutku prelomiti s Tomo Jovanovićem in iti z ostalimi sekcijami? Ali ni mogel odkloniti sklede leče? Kaj se potem čudi, da je nova uprava proti takemu postopanju? Ali ni tega kriv on sam?

Želja g. Jakšeta je sedaj že izpolnjena. Sedaj imamo centralno upravo, ki bo jamčila za imovino in za bodoče mirno sodelovanje s centralo, s službeno oblastjo in z vsemi. To je pokazala zadnja seja glavne uprave, ki se je vršila 28. in 29. avgusta t. l. v Beogradu. Tam so delegati vseh banovinskih sekcij enodušno, enoglasno in v popolnem sporazumu pripravili pravila za kongres. V teh pravilih ni nič dvoumnega, nič nejasnega, nič elastičnega, ta pravila ne dopuščajo majorizacije s te ali one strani. Ta pravila bodo še pred kongresom predložena pristojni policijski oblasti, da jih pregleda, tako da bodo v vsakem pogledu precizno izdelana in da se ne bodo mogla na kongresih oportunistično tolmačiti.

Kar se pa tiče iskanja prijateljstva gosp. Jakšeta z maturanti in pa samostojnosti niž-

jih uslužbencev, je nam malo mar. Naj si še nadalje išče simpatij, ki jih še nedavno ni užival. Tam lahko najde simpatije vsakdo, kdor je proti nam. Pristne pa take simpatije niso! In za razpoloženje nižjih uslužbencev tudi ne moremo nič. Mi vemo samo to, da notranje kakor tudi naše ministrstvo brezpogojno vztrajata v smislu čl. 76. u. z. na enotni organizaciji. Da pa naša politika ni odbijajoča, pričajo nova, na zadnji seji glavnega odbora Udruženja sprejeta pravila, ki predvidevajo v sekcijah posebne klube po interesih te ali one skupine uslužbencev.

Naj bo dovolj! Sodim, da smo se dotaknili vseh vprašanj, ki so se pojavila v času začasnega upravljanja imovine po g. Jaksetu. Vseposod, kjer je govoril in kar je napisal, nikjer ni pozabil prav po jezuitsko predstaviti se, da noče biti ne sodnik, ne obtoženec. Obtoženec ni bil prav nikjer, tožitelj in sodnik hkrati pa je hotel biti povsod. Osupel nad svojim mandatom je vseposod poudarjal svojo nevtralnost in objektivnost, česar pa v Beogradu ni dokazal. Tam je imel še priliko za delno rehabilitacijo. Če bi se na kongresu recimo ne mogel še odločiti za to ali ono stran, vsaj do konca kongresa bi lahko vztrajal v dvorani in slišal bi glas ljudstva. Potem bi se pa lahko brez slovesa s svojimi ljudmi popeljal v Ljubljano nazaj, se zglasil pri kr. banski upravi in ji poročal, da so vse sekcije složne in da ne kaže držati Dravsko sekcijo v izjemnem stanju. Tega pa on ni storil, ker njemu ni vseeno, ali vodi centralno upravo Janko Janković ali Marko Marković ali Branko Branković.

Zdi se mi, da je bil zaslepljen in zapeljan in zato mu odpuščam, in če hoče, lahko spremeni naslov tega članka v: **Kdor vse premeri, nič ne zameri!**

POZIV

Vsled začasnih izrednih razmer precej članov ni poravnalo svoje članarine. Nekaj je tudi takih, ki dolgujejo članarino za več mesecev. Med njimi so taki, ki so prenehali s plačevanjem, češ, da jo bodo takoj poravnali, čim se uverijo, da so se razmere konsolidirale in da lahko pričakujemo pozitivnega dela. Mi jim tedaj nismo hoteli ugovarjati in jim nismo hoteli dokazovati, da je naše delo prej ko slej usmerjeno v pozitivno smer, ker smo vedeli, da ni več daleč čas, ko se bodo o tem sami prepričali, ko jim bo kongres pokazal, da borba ni bila brez pomena in morda samo zabava članov uprave sekcije oziroma voditeljev banovinskih sekcij.

Če bi ostalo pri starem, bi to pomenilo korak nazaj, ne pa naprej. Kongresi bi se še vedno vršili po starih metodah, ki niso trepele samoodločevanja in kritike.

Danes je drugače. Nova centralna uprava se zaveda, da predstavlja samo vrhovno upravo Udruženja, da pa ni poklicana za to, da diktira, ampak da izvršuje to, kar članstvo preko banovinskih sekcij želi in zahteva.

Borba je torej končana. Sekcije so se umirile. Sedaj pa zopet red, disciplina in zavest, da smo člani človeške družbe, ki ji lahko največ koristimo s svojo službo, izven nje pa z idealnim programom naših pravil, ki predvidevajo naše udejstvovanje tudi na socialnem in kulturnem polju! Če hočemo, da bodo drugi nas priznavali in spoštovali, se moramo v prvi vrsti mi sami!

Iz tega bo uvidel vsak član, da je njegova moralna obveznost, da v prvi vrsti izpolni svojo dolžnost, ki mu jo narekujejo pravila.

Zastavljeni ideali in cilji se ne dajo doseči s samim razmišljanjem, ampak z dejanji. Dejanja pa lahko slede samo na podlagi dela, delo samo pa ne more naprej, ako ni sredstev za to.

Po tem pozivu pričakujemo, da ne bo niti en član več odlašal, temveč takoj poravnal zaostalo članarino. **Uprava sekcije.**

O čudni matematiki in še čem drugem

S sestanki g. Jakšeta, ki jih je prirejal neopravičeno na račun društvenega premoženja, se ne mislimo podrobneje baviti, ker je vse, kar je tam povedal, tudi natisnil v svojih dveh oziroma treh številkah »Poštne-glasnika« in je več ali manj že dobil odgovor na vse že na sestankih, danes pa v posameznih člankih te številke lista.

Kakor znano, je operiral in krošnjarij naokrog zlasti s tem, da je rešil imovino sekcije. Prav posebno je ponujal to svojo robo v Celju. Mislil je, da bo užgal, pa ni. Pričakoval je strašnega zgražanja zaradi posojila 5000 Din Savski sekciji in tako dalje. Kako ga je pa osupnilo, ko je videl, da so poslušalci nekam v zadregi kot dobri tovariši drugih sekcij in da nikdo ne stiska pesti in da nihče ne škriplje z zobmi. Prav nič po volji mu pa ni bilo to, da se je oglasil k besedi tov. Epich, ki je obiskal ta njegov sestanek in ki mu je že v Ljubljani pokvaril večer. Ker je g. Jakše po večini govoril tako kakor v Ljubljani, se nam ne zdi vredno dotikati se vseh njegovih izvajanj, saj jih je natisnil v svojih dveh številkah P. gl. in prejel na drugih mestih te številke primerne odgovore.

Mimo tega pa vendar ne bi šli radi. Na dokazovanje g. Epicha, da je uprava sekcije pod g. Čampom dobro gospodarila in toliko prigospodarila, da je g. Jakše prav za prav prejel iz rok g. Rabiča preko 20.000 Din več imovine, kakor jo je svoj čas oddal g. Čampi, je namreč dejal g. Jakše, da je to čudna matematika in da on ne da na to prav nič, češ, da prizna samo to, kar je našel. Mi se pa s tem še vedno ne strinjamo in mislimo, da bo ta-le matematika le držala. G. Čampa je prevzel od g. Jakšeta okrog 100.000 Din društvene imovine. »Poštni glasnik« je bil takrat pasiven za okroglo 6000 Din. To pasivno postavko je bilo torej treba spremeniti v aktivno, ako smo hoteli, da ostane društvena imovina na isti višini. Vsled vedno bolj naraščajočih administrativnih poslov organizacije je bila nujno potrebna stalna pisarniška moč, ki si jo je sekcija tudi preskrbela proti malenkostni mesečni nagradi 500 Din, kar znaša letno 6000 Din. Naj nam bo dovoljeno pri tej priliki omeniti, da je ta pisarniška moč upravi sekcije na razpolago ob dopoldnevih in če je potrebno tudi ob popoldnevih. Tako službo za to plačo je pa lahko sprejela samo gospodična, ki ne živi od te plače. Po sili uradniškega zakona je z letošnjim januarjem sekcija izgubila 200 članov, namreč pogodbenih poštarjev. Ako bi uprava sekcije pod g. Čampom gospodarila samo tako kakor je prejšnja, bi človek pričakoval, da bo gosp. Jakše prejel od g. Rabiča 72.000 Din, namreč za 28.000 Din manj (pasiv 6000 Din za »Poštni glasnik«, nagrada za pisarniško moč za dve leti 12.000 Din in 10.000 Din na izgubljeni članarini za 200 pogodbenih poštarjev od 1. januarja do 30. junija 1932). Evidentno je torej, da je g. Čampa dobro gospodaril in 28.000 Din prigospodaril, ker je g. Rabič g. Jakšetu predal imovino v znesku 97.000 Din namesto 72.000 Din. Ali ni to točen račun in dobra matematika?

Uprava sekcije pod g. Čampom torej ni prav nič razmetavala in se ji ne more v tem pogledu prav nič očitati. Na tisti grdi očitek, ki se je baje porodil na nekem sestanku g. Jakšeta, češ, da si je dal g. Čampa za svoje delo za eno leto izplačati 12.000 Din, pa pripominjamo, da je to zlobno in ostudno podtikanje in hujskanje. On je res prejel za svoje neumorno organizacijsko delo za lansko leto 6000 Din, to je honorar, kakršnega je prejemal vsako leto tudi g. Jakše. Ne smemo pa pozabiti, da je to prakso uvedel g. Jakše sam in da se ob njegovih nagradah doslej še nihče ni spotikal, ker, kdor je holičkaj pošten, bo priznal predsedniku za letoletni trud in izgubo časa tak honorar.

I. Konte:

Ugotavljam še enkrat

Na sestanku, ki ga je imel g. Jakše dne 20. julija t. l. v Ljubljani, sem med opisovanjem poteka kongresa v Beogradu omenil, da se kongresa tudi g. Jakše ni udeležil, oziroma razen mene noben član slovenske delegacije. Naknadno moram pripomniti, da sta se med udeležence kongresa vpisala še dva člana, ki pa sta se iz kongresne dvorane takoj odstranila. Zakaaj, nočem govoriti.

Moji trditvi g. Jakše na ljubljanskem sestanku ni oporekal, na sestanku v Celju pa je trdil, da se je on kongresa udeležil in da je bil do konca v ozadju kongresne dvorane, kjer ga jaz nisem mogel videti. Vztrajam pri svoji trditvi od 20. julija in v pojasnilo moje trditve naj mi bo dovoljeno še enkrat na kratko opisati dogodke na kongresu.

Na kongresu smo bili prvi dan navzoči vsi Slovenci in vsi smo mislili, da bo šlo vse v redu, saj je g. Jakše že govoril o banketu in lepih govorancah, ki jih bomo čuli že prvi večer. On pač niračunal s tako ogromno opozicijo proti stari upravi. Zaradi tako hude opozicije je vladni zastopnik preložil kongres na drugi dan. Popoldne se je vršila konferenca, katero je vodil vladni zastopnik v svrhu razčiščenja situacije. Na tej konferenci je g. Jakše izjavil, da zastopa 800 članov Dravske sekcije, vladni zastopnik pa ga je, ko je prečital njegov dekret, s katerim je bil postavljen samo za začasnega upravitelja imovine, zavrnil in mu povedal, da lahko zastopa samo sebe in nobenega drugega. Rekel mu je, da je njegova naloga upravljati imovino sekcije, ne pa zastopati sekcijo na kongresu. Po tisti brezuspešni konferenci mi je g. Jakše izjavil, da bo drugi dan kongres razpuščen, od članov opozicije sem pa še isti večer izvedel, da se bo drugi dan vršil kongres brez stare uprave. G. Jakše je bil torej v tesni zvezi samo s staro upravo, ker o tem niti pojma ni imel.

S kako finto je hotela stara uprava drugi dan ostati na krmilu, je že znano. Ona je kratkomalo trdila, da je vladni zastopnik prvi dan kongres razpustil in da zato torej ne more nadaljevati z delom ter je zapustila dvorano. Opozicija pa tega ni hotela vzeti na znanje, ker je slišala prvi dan, da je vladni zastopnik delo kongresa samo preložil na drugi dan in zato je zahtevala, da se kongres nadaljuje. Po izvolitvi predsedstva se je začelo z vpisovanjem udeležencev, katerih je bilo vsega skupaj 3.178. Med vpisovanjem sem iskal g. Jakšeta in ga res našel v ozadju dvorane. Utemeljeval sem, kako potrebno bi bilo tudi sodelovanje Slovencev. Po daljšem prigovarjanju sva šla v bližnjo gostilno, kjer je bila zbrana vsa slovenska delegacija. Namen najin je bil dogovor z delegati glede sodelovanja Slovencev na kongresu. Spotoma pa je pozval g. Jakšeta podpredsednik stare uprave k sebi in ga odpeljal s seboj, menda v banko, odkoder se ni več vrnil. Nato sem pozval sam Slovence, naj gredo na kongres. Dosegel tega nisem, pač pa očitke, češ, da sem separatist, ki nočem delati tako, kakor zahteva g. Jakše. Ker pa jaz svoje glave nisem hotel zamenjati z Jakšetovo, sem šel nazaj v dvorano, kjer sem se začel ogledovati, ali bi morda vendarle ne našel kakega slovenskega delegata, pa sem se žal zastonj oziral. Tudi po zaključku kongresa sem zaman stikal po dvorani. V njej ni bilo ne g. Jakšeta ne nobenega Slovenca. Šel sem ven in našel Jakšetove delegate še vedno zbrane v gostilni brez g. Jakšeta, ki je bil še vedno v banki.

Iz teh mojih vrst naj vsakdo sam posname, ali je g. Jakše res dosegel normalne odnošaje z Beogradom.

S seje Glavne uprave udruženja

V posameznih člankih smo že omenili, da se je dne 28. in 29. avgusta t. l. vršila v Beogradu seja glavne uprave Udruženja. Na to sejo so bili poklicani zastopniki vseh banovinskih sekcij. Dravsko sekcijo sta zastopala tov. Rabič in Epich. Dnevni red te seje je obsegal samo dve točki, in sicer pripravo definitivnih pravil, ki bodo predložena izrednemu kongresu, in pa slučajnosti. Ta seja je pokazala popolnoma drug kurz centralne uprave. Osnutek pravil so prejele sekcije dober teden pred sejo, tako da so jih lahko preštudirale in si zamislile svoje spreminevalne predloge. Delegatje vseh banovinskih sekcij so se oprijeli svojega dela z vso vnemo in z najboljšo voljo, da izdelajo nekaj, kar bo res lahko veljalo leta in leta. Delo je trajalo popolnih 16 ur. Že na drugem mestu smo omenili, da so bila pravila na tej seji sprejeta oziroma sestavljena v popolnem sporazumu vseh navzočih. Na tej seji sprejeta pravila bo dala sekcija čimprej natipkati in o njih skušala vsaj v glavnih točkah oziroma členih preko lista ali pa na sestankih članstvo še pred kongresom informirati. Po sklepu omenjene seje se bo vršil izredni kongres najbrž tekom oktobra meseca t. l.

Pri slučajnostih sta naša dva delegata poročala o razrešitvi začasnega upravitelja imovine sekcije in pa o vsem razvoju dogodkov v tem času. Pripomnila sta, da sta bila tik pred odhodom v Beograd poklicana na kr. bansko upravo v Ljubljani, ki je zahtevala od njih izjavo, kdaj misli imeti sekcija svoj občni zbor. Omenjena zastopnika sekcije sta pojasnila kr. banski upravi, da bi ne bilo oportuno sklicati občni zbor pred izrednim kongresom Udruženja, ker bi to značilo dvojne izdatke, saj bi se po izrednem kongresu zaradi novih pravil moral takoj sklicati drugi občni zbor. Kr. banska uprava je vzela to na znanje. Poročilo naših dveh delegatov je seja glavne uprave vzela v vednost in je odločila, da se bo naš občni zbor vršil takoj po izrednem kongresu.

Pred odhodom iz Beograda so bili vsi delegatje sprejeti v avdijenci pri g. pomočniku ministra inž. Dobrosavu Ratajcu. G. pomočnik ministra se je živo zanimal za naše razmere in pokazal svoje veselje nad tem, da so nastopili med vsemi sekcijami in novo centralno upravo normalni odnošaji. Naša dva delegata sta porabila to priliko tudi za intervencijo v raznih personalnih vprašanjih na merodajnih mestih. Zlasti sta se zanimala za nadaljnjo prevedbo onih p. t. t. uslužbencev, ki so sedaj še služitelji oziroma zvaničniki, pa imajo na podlagi svoje šolske izobrazbe pogoje za uradniška zvanja. Izvedela sta, da se njihova prevedba nikakor ne more izvršiti naenkrat, temveč postopoma v skupinah, kolikor bo pač dopuščal proračun. Ministrstvo upošteva pri njihovi prevedbi njih šolsko kvalifikacijo kakor doslej, neglede na to, kako bo odločil v tem pogledu prosvetni svet. Tudi po odločbi prosvetnega sveta se bo omenjeno osebje lahko prevajalo samo v okviru proračuna. Pri prevajanju pride kajpada v poštev tudi službena doba in ocena v službi, to se pravi, da prihajajo v prvi vrsti v poštev tisti, ki imajo odlično kvalifikacijo. Kolikor smo izvedeli, bo v kratkem prevedenih zopet nekaj takih uslužbencev. Ob prevedbi si mi ne bomo lastili nikakih posebnih zaslug v tem pogledu, ker si je ministrstvo za prevajanje ustvarilo svoje načelo in načrt. Naša dva delegata sta napravila svojo dolžnost.

Prav tako sta opozorila delegata odločilne kroge v našem ministrstvu na to, da je v območju naše direkcije pretežno število voditeljev pošt, ki opravljajo upravniške posle, ki pa nimajo dekreta za upravnike. Dobila sta informacije, da se bo njih položaj reguliral z novo uredbo, ki je na vidiku.

Razširjajte Poštni Glasnik!

Delegata sta posredovala tudi glede vprašanja takih uslužbencev, ki jim je glavna kontrola osporila njihov razred, v katerem se nahajajo, češ, da morajo nazaj, ker se jim čas, ki so ga prebili v vojni, ne šteje v napredovanje. Izvedela sta, da se v tem pogledu ne da nič napraviti, ker je to naziranje glavne kontrole državni svet načelno osvojil, da pa se bo skušalo spraviti v finančni zakon za l. 1933-34 to, da se takim uslužbenecem prizna pravica na dotični razred od dneva, ko je bil izdan odlok, da jim dotični razred ne pripada s tem, da jim minister lahko prizna tudi pravico za višji razred naknadno od dneva, ko so izpolnili predpisane pogoje ne glede na roke, predpisane v § 49. in 50. u. z.

Druga loterija „Poštnega doma“

Kljub težkim časom gremo pogumno naprej in smo že blizu cilja. Tudi letos nam je po zaslugi naklonjenosti uglednih in veljavnih naših dobrotnikov odobrena privedev efektne loterije, kar bo, ako bo uspeh tak kakor lani, zopet za znatno vsoto povečalo naš gradbeni sklad. Sicer je letos manj srečk (samo 15.000), a delo bo najbrž večje in napornejše, ker danes so težji časi, kar pa nas ne sme plašiti. Z vsemi silami, s podvojeno voljo in požrtvovalnostjo na delo! Za vse nas naj velja parola, da ne sme niti ena srečka ostati neprodana.

Od nas poštinih nameščencev loterija ne zahteva nikakih materialnih žrtev, zato pa tem bolj upravičeno pričakujemo, da bodo vsi, ki se je nanje načelstvo »Poštnega doma« obrnilo, ali se še bo obrnilo, kot en mož storili svojo dolžnost napram samim sebi in svoji stanovski zavesti ter s tem najlepše dokumentirali svojo veliko zavednost.

Načelstvo »Poštnega doma« je moglo lani zaznamovati lep in časten uspeh loterije brez dvoma zato, ker so se do malega izpolnile vse njegove nade in pričakovanja, ker so vsi tovariši in tovarišice, rekli bi, skoraj tekmovali med seboj, kdo bo prodal več srečk in tako prinesel več kamnov za zgradbo doma. In zato tudi letos upravičeno pričakuje, da se bo njegov klic odbijal v stoterih odmevih in da ne bo tovarišice oz. tovariša, ki bi ne prodal vsaj onih srečk, ki mu jih je načelstvo doma te dni poslalo. Saj stane srečka samo 10 Din in dobitki so tako lepi, da bo vsakdo, ki bo opozorjen na loterijo, prav rad kupil vsaj eno srečko.

Samo z dobro voljo in požrtvovalnostjo vsakega posameznika se bo lahko uresničila tista lepa in velika ideja, ki je vzniknila na lanskem občnem zboru, in ki so jo vsi tako navdušeno pozdravili, namreč ideja konvikta v našem domu, kjer bodo našli varno streho dečki naših poštarjev z dežele. Konvikt jim bo nudil vse, tako da bodo stroški, ki jih bodo imeli starši zanje, kriti z dobro vzgojo, napredovanjem in uspehi v šoli.

Naš dom bo torišče za vsa naša stanovska stremjenja. Načrti zanj so že pripravljene in na pomlad bodo zastavljene lopate.

Skrb načelstva je, iskati vire za pomnožitev kapitala in iskanje sredstev in poti do cilja, skrb, naloga in dolžnost vsakega posameznega člana pa mora biti, da pomore kjerkoli in kadarkoli je treba. Ali ne boste veselji, ko bo načelstvo javilo, da ste pomogli pomnožiti premoženje doma za toliko in toliko tisočakov?

Zato na delo, da bo žetev obilna!

Načelstvo »Poštnega doma«.

**Kupujte pri tvrdkah,
ki inserirajo v
našem glasilu!**

Koliko nas je?

(Iz »Našega glasa«.)

Statistični pregled državnega in banovinskega uslužbenstva.

Po državnem in banovinskih proračunih osebnih in stvarnih izdatkov za l. 1932/33 je finančno ministrstvo sestavilo uradni statistični pregled številčnega stanja državnih in banovinskih uslužbencev. Po tem statističnem pregledu, katerega je finančni minister predložil narodni skupščini pri njenem zadnjem zasedanju, je danes vsega skupaj v državni in banovinski službi 197.293 oseb.

Od navedenega števila odpade na državne uslužbence 186.737 oseb, dočim je banovinskih uslužbencev 10.566. Izmed državnih uslužbencev je 135.689 civilnih uslužbencev, dočim je 51.048 oseb v vojaški službi.

V splošni državni upravi je zaposlenih 129.989 oseb (t. j. 69.61% skupnega števila javnih uslužbencev). Pri državnih gospodarskih podjetjih je uslužbenih 56.748 oseb (30.39%).

Po ministrstvih so državni uslužbenci razdeljeni takole (druga številka znači število uslužbencev v drž. gospodarskih podjetjih, medtem ko prva kaže število nameščencev splošne uprave):

Vrhovna drž. uprava 449 (0.73%).
Pravosodje 10.492 (8.07%).
Prosveta 32.942 (25.35%) — 993 (1.75%).
Zunanje zadeve 566 (0.44%).
Notranje zadeve 26.574 (20.44%).
Finance 14.064 (10.32%) — 1305 (2.30%).
Gradbe 344 (0.40%).
Promet 732 (0.56%) — 46.241 (81.47%).
Poljedelstvo 962 (0.74%) — 460 (0.82%).
Trgovina in industrija 1268 (0.98%) — 544 (0.96%).
Socialna politika 1839 (1.41%) — 3773 (6.55%).
Telesna vzgoja 22 (0.01%).
Gozdovi in rudniki — — 3432 (6.05%).

Državni uradniki so po položajnih skupinah razdeljeni takole:

I. skupina: 30, II. skupina, 1. stopnja: 314, II. skupina, 2. stopnja: 160, III. skupina, 1. stopnja: 381, III. skupina, 2. stopnja: 946, IV. skupina, 1. stopnja: 1097, IV. skupina, 2. stopnja: 1330, V. skupina: 2188, VI. skupina: 8019, VII. skupina: 5820, VIII. skupina: 11.227, IX. skupina: 10.437, X. skupina: 4563.

Uradniških pripravnikov je v VIII. skupini: 3488, v IX. skupini: 10.802, v X. skupini pa: 2604.

Zvaničnikov je v I. skupini: 6397, v II. skupini: 19.567, a v III. skupini: 7865.

Služitelji so porazdeljeni v dve položajni skupini, in sicer jih je v I. skupini: 1894, v II. skupini pa: 6658.

Pogodbenih uradnikov, honorarnih uslužbencev in dnevničarjev je skupaj 8470. Od teh je pogodbenih uradnikov: 2698, honorarnih uslužbencev: 1546, dnevničarjev pa: 4226. — Uslužbencev, ki niso razvrščeni, je pa 2395.

Za skupne osebne in stvarne izdatke je v tekočem državnem proračunu določena vsota 11.323.000.000 Din. Od tega zneska odpade na stvarne izdatke 6.344.431.000 Din. Na osebne izdatke pa odpade 4.978.768.90 Din, torej skoro 5 milijard dinarjev. Od tega zneska je določenih okroglo 873 milijonov za pokojnine, rente in invalidnine.

Pri vseh 9 banovinah in upravi mesta Beograda je nameščenih skupaj 41.786 državnih uslužbencev. Od tega števila jih je 30.741 uslužbenec prosvetne stroke, 5427 jih je iz resora notranjega ministrstva, iz gradbenega ministrstva jih je 2667, iz kmetijskega ministrstva 637, iz ministrstva za trgovino in industrijo 326, iz resora mini-

strstva za gozdove in rudnike 292 in iz ministrstva za socialno politiko 1687.

V dravski banovini sami je od navedenih državnih uslužbencev nameščenih 5305 oseb. Od teh je uradnikov 3929, uradniških pripravnikov 800, zvaničnikov 94, služiteljev 120, pogodbenih uradnikov in dnevničarjev 362.

Po resorih se državni uslužbenci v dravski banovini dele takole: prosveta 4524, notranje zadeve 368, zgradbe 164, kmetijstvo 52, trgovina in industrija 26, gozdovi in rudniki 36 in socialna politika 135.

Po proračunih banovin za leto 1932/33 je vsega skupaj 10.556 banovinskih uslužbencev. Pri splošni banovinski upravi je nameščenih 5434 nameščencev, pri banovinskih gospodarskih podjetjih in ustanovah jih je pa 5122 — v vsej državi.

V banovinskih proračunih je od skupne vsote vseh izdatkov, ki znaša 844.097.907, določenih za stvarne izdatke 655.268.973 Din, za osebne izdatke je pa določenih 188.828.934 Din.

Po banovinah so razvrščeni uslužbenci takole (prva številka pomeni število uslužbencev splošne uprave, druga pa nameščenec pri banovinskih gospodarskih podjetjih): dravska banovina 355 (542), savska 1596 (1294), vrbaska 296 (186), primorska 320 (320), drinska 715 (418), zetska 437 (324), dunavska 907 (638), moravska 316 (1114) in vardarska 492 (305).

Banovinskih uslužbencev je v dravski banovini v področju splošne administracije 218 uradnikov, 51 uradniških pripravnikov, 19 zvaničnikov, 35 služiteljev, 3 dnevničarji, 29 nerazvrščenih, skupno 355, a v vseh banovinah skupaj 5434; pri gospodarskih podjetjih dravske banovine je nameščenih 110 uradnikov, 11 uradniških pripravnikov, 19 zvaničnikov, 39 služiteljev, 350 dnevničarjev, 13 nerazvrščenih, skupno 542 uslužbencev, v celoti torej 897.000 uslužbencev.

Osebne vesti

Postavljen je za služitelja II. skup. Marinko Ivan na Trbovljah 1.

Napredovali so: za urad. priprav. po § 45/1 sledeči zvanličniki III. skup.: Starec Draga v Rogatcu, Bašca Brigita v Cerknici, Tomažin Angela na Pragerskem in Fischinger Zorana v Novem mestu.

Premeščeni so: pt. ur. VII. skup. Moser Olga z Ljubljane 4 na Bled 2, Globočnik Marija iz Ribnice na Dol. na Ljubljano 1, Jamnik Ivan z Maribora 2 na Maribor 1 in Hribernik Karol z Maribora 2 na Maribor 1; pt. manip. X. skup. Hudales Ana z Ljubljane 1 na Bled 1 in Kosovine Ilvana z Ljubljane 1 v Deviko Marijo v Polju; zvan. II. sk. Podreberšak Barnard iz Kranjske gore na Ljubljano 1; služitelj II. sk. Kók Josip z Maribora 2 v Poljčane, Kravcar Ignac z Ljubljane v Kranjsko goro in Stergar Erna iz Deviče Marije v Polju na Ljubljano 1.

Umrli je služitelj II. sk. Kmet Anton na Trbovljah 1.

Prestanek službe: Služba je prestala pt. manip. X. skup. Ramšak Mariji v Gornji Radgoni, ker je podala ostavko, pogodb. pošt. Ran Ivanu v Sv. Bolfenku pri Središču in Bučar Ani v Mirni peči in dnevničarju Kokot Ivanu.

Poročila se je pt. ur. VIII. sk. Naprudnik Angela v Ptuju s Francem Toplakom in služitelj II. skup. Kolman Janez na Mariboru 2 z Nežo Rec.

Vsebina zadnje štev. „Naše pošte.“

Ekspoze g. prometnega ministra — Mednarodna poštna akademija in telekomunikacija — Pošta (njene funkcije) v pridobivanju in pravu. Telekomunikacije — Zdravje — Osebnosti in uredba o organizaciji p. t. stroke (bivša III. kategorija, administrativni uradniki, računsko služba) — Savez nabavljalnih zadrug drž. nameščencev — Filatelija — Pripravnik — Vojaška služba in napredovanje — Organizacija in listi — † Todor Minkov — Nove knjige — Odgovori —

Konkurz »Naše pošte« — Ape Ina upravo pošte in telegrafa. Kakor vidite, prinaša »Naša pošta« zelo aktualne strokovne članke — Za 40 Din letno bi si jo lahko vsakdo azmed nas naročil. — Izhaja mesečno. Naročila: Beograd, Balkanska 9.

To in ono

Tudi služiteljev ne sme direkcija več postavljati. Ministrstvo je vzelo direktorjem še zadnje pooblastilo, da smejo postavljati služitelje, in si je tudi to pridržalo za sebe.

Na Angleškem fronte za davek — pri nas davčne defraudacije. Pod tem naslovom piše »Poštovni Obzor«: Angleško finančno ministrstvo je pozvalo davkoplacovalce, naj bi z ozirom na težavno situacijo države ob pravem času plačali davke. Poziv je tako vplival na davkoplacovalce, da so pred davčnimi uradi stale fronte ljudi, ki so prišli, da bi davek plačali. Uradi so s težavo zmagovali delo. Pri nas (na Češkoslovaškem) so uradi s sodiščem in finančnim ministrom vred drugačni možje v tem oziru. Kdor noče plačati, ne plača in ne vemo, kdo ga bo v to prisilil. Zato imamo zaostalih davkov 5

milijard in sto tisočev davčnih defraudantov, ki se jeze na neznosne davke in na republiko, a zraven se tolčejo na prsa, da so domoljubi.

Najdaljša brzojavka. Gotovo najdaljšo brzojavko je prejel senator Shippari iz Texasa dne 7. junija t. l. od svojih volilcev. Brzojavka je imela 22.205 besed, med njimi 7.770 podpisov, ter se je porabilo za njo 142 navadnih brzojavnih blanket. Najzanimiveje je pri tem, da so zahtevali volilci v tej brzojavki »najstrožje varčevanje«...

Niso krive samo omožene uradnice. »Poštovni Obzor« piše: Poštna uprava govori rada o številnih odsotnostih omoženih uradnic, češ da ne izvršujejo tako svojih dolžnosti kakor moški. Odkar pa so dobili uradni zdravniški ukaz, da rigorozno postopajo o vzrokih odsotnosti v službi, se manjša odsotnost omoženih žensk ter nastopajo službo celo tiste, ki so marodirale leto dni ali še več in pri tem čakale na upokojitve. Vse to se je godilo vsled dobrohotnosti poštne uprave in prav nič čudnega ni, da so nekatere ženske to tudi izkoriščale. Končno je morala priti zopet železna nuja, ki pokaže kakor svetovna vojska, da so ženske uradnice vendarle dobre za poštno službo, ako se z njimi ravna kakor z moškimi.

Iz uredništva

Ta številka lista se je precej zakesnila, ker je bil, kakor že omenjeno, urednik dalje časa v Beogradu, in pa zato, ker smo hoteli v njej objaviti vse, kar se je zgodilo za časa upravljanja imovine po začasnem upravitelju, kakor tudi drugo, s čimer je bilo treba zavrniti proti nam naperjene očitke.

Ker je današnji list tako obsežen in zato tudi precej dražji, naj velja za dve številki, tako da bo prihodnja številka izšla redno šele 1. oktobra t. l. Mislim, da je v teh dveh številkah dovolj zanimivega in da bo tudi tisti poverjenik g. Jakšeta, ki mu naše prejšnje številke P. gl. niso bile všeč, vse lahko z zanimanjem čital, samo če se bo potrudil zasledovati ves razvoj kakor ga mi prikazujemo. Naš strokovni list ni bil nikoli suhoparen, prinesel je celo vrsto dobrih strokovnih člankov. O borbi s staro centralno upravo v Beogradu pa vendar ni mogel molčati, ampak je moral vse registrirati, čeprav je bilo za tega ali onega tako štivo suhoparno. Kdor se je pa potrudil in zasledoval ves razvoj Udruženja, bo današnjo situacijo dobro razumel.

MERCINA IN DRUG

TRGOVINA S PAPIRJEM NA VELIKO
LJUBLJANA

Kolodvorska ulica št. 8

Glavno zastopstvo in samoprodaja za Slovenijo vseh izdelkov tovarne za dokumentni in kartni papir

BRATJE PIATNIK, RADEČE

ZA MAL DENAR NAJLEPŠE RAZVEDRILO

v Automatskem buffetu

»DAJ-DAM«

Telefon 2308 na Aleksandrovi cesti št. 4

Razne delikatese, zendviči, topla jedila, kava, čaj, pecivo, slaščice, sladoled, vedno sveže pivo in najizbranejša vina

NAJVEČJA IZBIRA

vseh vrst modernih čevljev domačega in tujezemskega izdelka najboljših svetovnih znamk ter dežnih in snežnih čevljev, galoš po najnižjih cenah — se dobi v trgovini

A. ŽIBERT

LJUBLJANA, PREŠERNOVA ULICA.

I na selu, i u gradu,
ljudi dobro to več znadu,
pa im lozinka i glasi:
»Clio« samo žedju gasi!..

CLIO limunadne tablete

Cenjenim damam sporočam, da so dospeli vzorci angleškega in češkega sukna za kostume, plašče itd.

POSTREŽBA TOČNA! CENE SOLIDNE!

Priporoča se

L. KVEDER

krojačnica Gosp. zadruga pt. nameščencev
Grudново nabrežje 1

Srečo Dam ponuja poštna loterija

Žrebanje 8. decembra t. l.

Noblesse

Ljubljana
Aleksandrova cesta št. 4

Damska konfekcija
Gospodom izdelujemo po meri
Članom Gospod. zadruge pt. nameščencev
proti nakaznici

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljarskih potrebščin

priporoča

Franc Erjavec

Ljubljana, Stari trg št. 11

Dežnike

in

nogavice

izdelane v lastni tovarni iz najboljšega materijala

oddajamo tudi na drobno po skrajnih cenah v naših prodajalnah:

v Ljubljani, Pred Škofijo št. 19
v Beogradu, Kralja Milana ul. 13
v Splitu, Marulićeva ulica 4
v Zagrebu, Jurišićeva ulica 8

Prva jugosovanska tovarna
dežnikov in nogavic

Josip Vidmar

